

≡TEATRE BARCELONA≡

DIUMENGE 1.ER D'ABRIL DE 1923

A LES ONZE DEL MATI

EXTRAORDINARI

≡CONCERT POPULAR≡

pel eximi artiste :

≡≡≡EMIL SAUER≡≡≡

PROGRAMA

I.^a PART

<i>Sonata Pathetique</i> o. p. 13	BEETHOVEN
<i>Preludi</i> o. p. 104, n.º 1	MENDELSSONM
<i>Pourquoi?</i>	SCHMANN
<i>Rondò Faròri</i> o. p. 11	HUMMEL

II.^a PART

<i>Bolero</i> o. p. 19	} CHOPIN
<i>Nocturn</i> o. p. 27, n.º 2	
<i>Mazurka</i> o. p. 59, n.º 3	
<i>Valse</i> o. p. 34	
<i>Estudi</i> o. p. 10, n.º 5	

III.^a PART

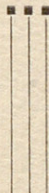
<i>Vecchio Minuetto</i> o. p. 18, n.º 2	SGAMBATI
<i>Capseta de música (a petició)</i>	} SAUER
<i>Murmure du vent</i> » »	
<i>Arabesques sur la valse du Danube bleu.</i>	STRAUSS-SCHULZ EVLER

Es prega no entrar ni sortir de la Sala durant l'execució de les obres

ATENEU BARCELONÉS

RECITAL DE PIANO

Srta. M.ª Salomé Quintilla Riera

Invitació

6 Novembre 1911

A les 9 ¹/₂ de la nit

I

Gavotte en sol menor BACH

Sonata en re menor. WEBER

Allegro feroce. - Andante con moto.

II

Romances sans paroles . . MENDELSSOHN

Allegro di molto. - Presto.

Berceuse en sol bemol. LIADOW

Vals en re bemol. } CHOPIN

Vals en la bemol. }

III

Impromptu en la bemol FAURÉ

Romance en fa sostingut . . . SCHUMANN

Choeur des fileuses . . . WAGNER - LISZT

PIANO CHASSAIGNE FRÈRES

NOTAS

La sonata "Appassionata"

A treinta y dos se eleva el número de sonatas que Beethoven compuso para *piano-forte*. En ellas se puede seguir paso a paso (como en los diez y seis cuartetos para instrumentos de arco) la evolución de su genio. No ocurre lo mismo con las diez sonatas para piano y violín, pues aparte de tener que vencer en éstas las dificultades que supone concertar instrumentos tan distintos como el violín y el piano, no aparecen periódicamente en la vida del artista, como aparecieron las sonatas para piano. La sonata *Appassionata*, como las tituladas *Aurora* y *Claro de luna*, pertenecen a la «Segunda época» de Beethoven (1804-1814); es decir, al período en el cual llegó a la cúspide de la inspiración y del talento. En los trabajos de la «Primera época» (1795-1804) no destacó su personalidad influenciado como estaba por Haidn y Mozart; y en los de la «Tercera» (1814-1827), la sordera, los sinsabores y desgracias, sumieron al maestro en una misantropía mortal, que gravitó tal vez demasiado sobre las alas del genio.

El nombre de *Appassionata* (por haberse visto en ella sin duda la traducción de sombrías pasiones y profundas torturas del alma) no es de Beethoven, se lo agregó el editor Cranz, de Hamburgo, y ha sido generalmente admitido no sin grandes reparos. Independientemente de las bellezas que encierra, que son muchas, por las dificultades técnicas de interpretación, ha sido siempre la sonata *Appassionata* una de las composiciones favoritas de los grandes pianistas.

Consta de tres tiempos. En el primero *Allegro assai*, los dos temas principales tienen tal analogía rítmica, que más de un autor considera el segundo como una inversión libre del primero. Ambos temas traducen sin embargo distintos estados psíquicos; el primero, amenazador, siniestro, sombrío, nacido de profundas pasiones; el segundo, noble, grandioso, es como el conjuro que calma la tempestad. Entre ambos se entabla una lucha de plástica expresión y admirable elocuencia.

En el *Andante con moto*, el agotamiento de fuerzas en la lucha anterior, trae un espíritu de profunda paz. Es como una plegaria de consuelo, surgiendo de la honda desolación, como una súplica ferviente. El tema va ascendiendo gradualmente de la región oscura a las más claras, de la meditación y del éxtasis.

En el tercer tiempo, *Allegro ma non troppo*, la violencia repentina y siniestra con que se inicia, hace aparecer, a poco, la grandiosa tempestad del dolor. Su sentido es tan claro, que apenas si los comentaristas discrepan en lo fundamental de su intención, y en el carácter victorioso y resuelto del *presto* final; *presto* en que la persona atribulada no pierde la confianza en su propio esfuerzo, y sale triunfante de la lucha. Adelante, siempre adelante parece decir.

Las obras de Saüer

Saüer es un distinguidísimo compositor como se indica en otro lugar de este programa. Su producción no es muy copiosa, pero sí escogida. Sus dos conciertos, sus sonatas, y sobre todo sus doce estudios para piano, son obras muy notables. *Murmillos de viento* (estudio n.º 3), *Cajita de música* y *Polka de concierto* (en estilo gitano), que figuran en el programa, así como las tituladas *Serenata francesa*, *Movimiento continuo* (en octavas), *Plegaria* y otras muchas, han sido aplaudidas en las salas de conciertos de más fama

IMP. ALDECOA
"BURGOS" 4313

SOCIEDAD FILARMÓNICA DE BURGOS

ANO XV :- 1924-1925

EMIL VON SAÜER

(PIANO)

CONCIERTO NÚM. 124
10 DE MARZO DE 1925

En el Teatro Principal

A las seis y media de la tarde

SAÜER

Emil von Saüer, discípulo de Nicolás Rubinstein y del genial Franz Listz, es una de las glorias modernas del piano. El conocimiento que tiene del sonido, la elasticidad que sabe darle, son realmente asombrosos: la escala de sus matices ofrece infinitos grados, aun dentro del *fortissimo* que nunca llega a ser ruido confuso, sino sonido armonioso y sujeto a disciplina; los demás aspectos de su mecanismo prodigioso no son menos admirables.

Profesor del Conservatorio de Viena, abandonó la clase de piano que allí desempeñaba, obligado por los ruegos de sus admiradores y a instancias de sus entusiastas amigos, consagrándose desde entonces por completo a los conciertos que le ofrecen de todas partes y recorriendo en triunfo el mundo entero. Aclamado por las multitudes, mimado por los Reyes, condecorado por los Gobiernos, es hoy el gran pianista una de las celebridades artísticas contemporáneas.

Emil Saüer es además notable compositor, estando varias de sus obras consideradas por la crítica como de primer orden.

Tal es a grandes rasgos la personalidad artística del insigne pianista alemán que por primera vez honra con su concurso los conciertos de nuestra Filarmónica

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

Gavota y variaciones.	RAMEAU.
Sonata en fa menor (appassionata) op. 57	BEETHOVEN.
I.— <i>Allegro assai</i> .	
II.— <i>Andante con moto</i> .	
III.— <i>Allegro ma non troppo</i> .	

SEGUNDA PARTE

* Intermezzo (op. 177, n.º 1).	BRAHMS.
* Scherzo (op. 16, n.º 2)	MENDELSSOHN
Balada	CHOPÍN.
Nocturno (op. 15, n.º 1).....	»
Vals (op. 64, n.º 2).....	»
Estudio	»

TERCERA PARTE

Danza española	GRANADOS.
* Murmullos del viento (estudio).....	SAÜER.
* Cajita de música.....	»
* Polka de concierto	»
Sueño de amor	LISZT.
Rapsodia húngara (n.º 15).....	»

Descansos de 15 minutos

Piano PLEYEL, de la Filarmónica.

* Primera audición en nuestra Sociedad.

NOTAS

CARNAVAL - *Schumann*. Este compositor ha sido de los menos sintéticos y uno de los que llegaron a suggestionarse más por el sentido particularista de las cosas. De la obra que figura en el programa, él mismo nos hace su proceso histórico y génesis. «El nombre de un pueblecillo—dice—donde vivió accidentalmente una persona de mi amistad y aprecio, estaba formado por las letras correspondientes a algunas de las notas de la escala. (En alemán las notas se designan con letras del abecedario). Terminé la obra en el Carnaval del año 1835 (2 de marzo) y tuvo por origen un estado de ánimo inolvidable para mí. Más tarde puse por título a la obra *Carnaval* y bauticé también a cada una de las partes constitutivas». La persona a que alude Schumann se sabe que era la hermana de un condiscípulo suyo, llamada Ernestina von Fricken, la cual habitó algún tiempo en el pueblo de Asch (Bohemia) y a esas cuatro letras se refiere el músico de Zwickan en las palabras más arriba copiadas—A, la; S, *mi mehol*; C, do; H, si;—El *Carnaval* fué, pues, sugerido por los amores que tuvo Schumann con la Fricken. La obra consta de veintidos partes, que se ejecutan sin interrupción y que llevan los siguientes títulos: *Preludio, Pierrot, Arlequín, Vals, Eusebius, Florestán, Coqueta, Réplica, Esfinges, Mariposas, Asch-Scha* (letras danzarinas), *Chiarina, Chopín, Estrella, Reconocimiento, Pantalón y Colombina, Vals alemán, Paganini, Declaración, Paseo, Pausa, Marcha de los Davidsbundler contra los filisteos*.

Imp. Forcada.

AÑO SEGUNDO

OCTAVO CONCIERTO

XIX DE LA SOCIEDAD

SOCIEDAD FILARMONICA

CASTELLON

DE LA PLANA

Saüer

En el Teatro Principal

Jueves 5 Marzo de 1925

A LAS 9'30 DE LA NOCHE

Emil von Saüer

Otra vez honra nuestra Filarmónica con su colaboración Saüer, el maestro venerable.

No vamos a repetir ahora lo que ya dijimos con motivo de su primer recital en esta Sociedad.

Saüer es con Padrewsky el pianista que ha conseguido los mayores éxitos y ha sido objeto de los homenajes más entusiastas por parte de todos los públicos.

Ambos continúan en la actualidad las esencias románticas de la tradición clásica y son los últimos representantes de aquella escuela de gloriosos artistas que aprendieron de Nicolás Rubinstein las interpretaciones pulcras y correctas y de Liszt esa técnica prodigiosa que fué la más acusada cualidad del más grande virtuoso del piano que produjo el siglo XIX.

Que los señores socios recuerden el concierto que dió Saüer el día 26 de Marzo del pasado año y no será menester que hagamos el elogio del ilustre artista vienés.

ADVERTENCIA.—*Se advierte a los socios que no hubiesen recibido a domicilio el pase para este concierto que podrán retirarlo el día 5 de tres a ocho de la tarde en el Teatro Principal.*

PROGRAMA

I

SONATA *en la mayor*. MOZART

Andante grazioso—Allegretto—Alla turca.

CARNAVAL op. 9 (Pequeñas escenas
sobre cuatro notas).. SCHUMANN

II

INTERMEZZO op. 117 n.º 1. BRAHMS

SCHERZO op. 16 n.º 2. MENDELSSOHN

BALADA op. 47. CHOPIN

NOCTURNO op. 15 n.º 1. »

VALS *en mi menor*. »

III

NENIA op. 18 n.º 3. SGAMBATI

SERENATA FRANCESA. SAÜER

POLKA de Boheme. »

EL TILO.. . . . SCHUBERT-LISZT

RAPSODIA n.º 15. LISZT

PIANO STEINWAY.

DESCANSOS DE QUINCE MINUTOS

NOTES: No's permet entrar o sortir de la sala durant l'execució de les obres,
El concert començarà puntualment a l'hora anunciada.
Queda terminantment prohibit fumar en la sala d'audicions.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA

OLOT

ADSCRITA A LA LLIGA NACIONAL D'ASSOCIACIONS DE MÚSICA

CURS I

CONCERT XI

BALTASAR SAMPER

PIANISTA

TEATRE PRINCIPAL

DILLUNS 3 SETEMBRE

A LES 10 DE LA NIT

ANY MCMXXIII

PROGRAMA

I

FRANÇOIS COUPERIN, LE GRAND. (1668-1733)

La favorite (Xaeona)
La Fleurie on la tendre
Nassette
Le Bavolet flottant
Sœur Monique. (Rondó)

JEAN PHILIPPE RAMEAU. (1683-1764)

Giga
Le Tambourin
Gavota i Variacions

DOMENICO SCARLATTI. (1683-1760)

Sonata en sol
Pastoral
Sonata en mi

II

HAENDEL Suite en mi

Preludi
Alemanda
Corranda
Aria i variacions

J. S. BACH Preludi i fuga en la

III

BÉLA BARTOK. **Cançons populars hongareses**

a) *Quatre cançons tristes*
b) *Scherzo*
c) *Velles danses*

CYRIL SCOTT. Scherzo

Lotus Land
Dansa negra

DEODAT DE SÉVÉRAC-CERDANYA *Estudis pintorescos per a piano*

N.º 1 En Tartana

Piano mitja cua GROTRIAN STEINWEG

SALLEN
IMPRESSOR

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA

EMIL SAUER

11 ABRIL 1923.

Q U A R T C U R S
DE L'«ASSOCIACIÓ DE MÚSICA»
DE SABADELL, ADSCRITA A LA
«L L I G A N A C I O N A L D ' A S S O -
C I A C I O N S D E M Ú S I C A »

S E T È C O N C E R T

EMIL SAUER

T E A T R E P R I N C I P A L
Dimecres 11 d'abril del 1923

P R O G R A M A

I

RONDÓ, op. 51, núm. 2	}	BEETHOVEN
RONDÓ a capriccio, op. 129		
CARNAVAL, op. 9	-	SCHUMANN

*Preàmbul. - Pierrot. - Arlequí. - Vals noble.
Eusebius. - Florestan. - Coqueta. - Rèplica.
Papallones. - Lletres dansants. - Chiarina.
Chopin. - Estrella. - Agraïment. - Pantalon i
Colombina. - Vals alemany. - Paganini. - De-
claració. - Passeig. - Pausa. - Marxa dels
"Davidsbündler" contra els Filisteus.*

II

BALADA, op. 47.	}	CHOPIN
NOCTURN, op. 27, núm. 2		
ESTUDI.		
BERCEUSE, op. 57		
VALS en mi menor		

III

PAVANA	SAINT-SAENS
DANSA ESPANYOLA, núm. 2	GRANADOS
EN ALES DEL CANT	MENDELSSOHN-LISZT
ECO DE VIENA, (Vals de Concert)	SAUER

El millor comentador dels *estudis* de Chopin ⁽¹⁾ declara amb sobrada justícia que ells passaran a la posteritat representant la darrera centúria en la música del piano, així com en Beethoven va cristal·litzar-se el segle XXIII i el XVII en Bach; acabant son comentari amb la afirmació rotunda: «Chopin és un clàssic».

Entre la immensa producció de peces musicals batejades amb el nom de **BERCEUSE** potser no en trobaríem una sola que pogués competir amb la cèlebre composició chopiniana que porta aquest títol: *Berceuse en re bemoll major*, op. 57, dedicada a la damisel·la Elisa Gavard i publicada al maig de 1845.

Els primers compassos no deixen preveure la magnitud que el somni del músic prendrà ben aviat; els quatre primers compassos exposen amb la major simplicitat un tema elegantíssim dominant, sustentat armònicament pels acords de tònica i sèptima que es repeteix dues vegades. L'obra des del primer moment agavella una inefable poesia.

Quan el tema apareix per quarta vegada, hom percep el llunyà i argentí so de les campanetes dels sers fantàstics que poblen el món dels somnis. La melodia s'evapora en *fioriture* i *colorature*, les més variades i capricioses.

Són tan subtils, són tan plenes d'encant que hom irresistiblement evoca desseguida l'arribada de la fantàstica dida de les fades, la regina Mab, creada pel geni de Shakespeare.

Poc a poc s'esfuma la visió, van perdent en rapidesa les ondulacions de la mà dreta i la melodia torna a la seva primitiva delicadesa. Els dos únics acords que s'han repetit amb la major equitat els límits regulars de cada compàs deixen d'alternar; el de dominant desapareix aviat i solament dues vegades sona tímidament l'harmonia de subdominant, per acabar desseguida amb la dolcíssima música del silenci.

Schumann digué que els **VALSOS** de Chopin són peces que semblen improvisades en la mateixa sala de ball. Són tots els *valsos* aristocràtics de cap a peus, incomparablement superiors a tots els que s'han escrit; per dansar els quals *Florestan* (l'imaginari «alter ego» de Schumann) requeria que totes les dames invitades fossin veritables comtesses.

Els més antics valsos d'aquest autor daten del 1829, i són, per tant, posteriors a la majoria de mazurkes i poloneses. Els editors se'n apoderaren desseguida, pels grans triomfs que assoliren en els grans salons aristocràtics de Viena, però Chopin es revelà a entregar-los tots, restant-ne un bon nombre que no foren lliurats a l'estampa fins després de la mort de son autor.

Entre aquests cal esmentar el *vals en mi menor* el segon dels compostos, per Chopin, d'una alta poesia i un perfecte desenrotllament originalíssim.

(1) James Huneker. *Chopin: the man and his music*. Londres. William Reeves.

Associació de Música : Sabadell.

XXVII.

CHOPIN

Frederic Francesc Chopin, l'artista que sapigué desentranyar el profund sentit de la música polaca, home de rara sensibilitat, tot ell amarat d'amor, esdevé una de les més ideals aparicions registrades en la història de la música.

«Amb quelcom d'àngel i de fada»—com diu Liszt—Chopin no fou res més que un poeta de la música, però el fou de la manera més genial i sublim; i això sol ha bastat per colocar el seu nom entre els noms il·lustres dels més grans genis del segle XIX.

Nasqué a Zelazowa-Wola, prop de Varsòvia, el dia 22 de Febrer de 1810. Son pare, Nicolau, francès immigrant, fou professor a la Universitat de la capital polonesa; i la seva mare era polonesa. La inclinació artística de Frederic Chopin fou fomentada i cultivada, des de sos primers anys, per les seves germanes i el medi ambient; i als nou anys es presentà ja en públic, fent-se admirar com a infant pròdic. Els seus mestres, Albert Zywny i Josep Elsner descobriren desseguida son talent, que s'imposà des d'un principi amb la publicació dels dos primers Rondó (op. 1 i 5). Quan deixà sa ciutat natal (1830) estava ja en possessió del més perfecte virtuosisme, i havia ja compost un considerable nombre d'obres, alguna de les quals foren copiades de les seves improvisacions per son primer mestre, incapaç com era Chopin de traslladar-les al pentàgrama no posseint encara els necessaris coneixements. Als 21 anys es traslladà a París, donant abans alguns concerts a Viena i a Munic, i la seva aparició fou entusiàsticament rebuda des del seu primer concert, trobant en endavant una terra assaonada i fèrtil i propícia a son desenrotllament artístic que fou ben aviat definitiu i complert. Liszt, Berlioz, Heine, Balzac, Meyerbeer i altres l'enrotllaren de bell enduvi, convertint-se en sos més grans admiradors i el presentaren com el millor mestre i compositor. Passà a

la capital francesa la major part de sa vida, esdevenint un dels homes més recercats per l'alta societat, encara que no del tot feliç per la profunda enyorança que continuament el contorbava. Bach era el seu consol en les amargues hores angoixoses i l'amor a aquest mestre va augmentant a mida que transcorren els anys de son exili, compartint també amb altres autors predilectes: Weber, Schumann, Mendelssohn, Beethoven i Mozart, especialment aquest, al qual anomenava «El poeta per excel·lència» i la música del qual, tan suau, graciosa i refinada exercí en son cor una penetrant influència benfactora i calmant. El que més va transcendir, però, en la formació artística d'aquest autor fou l'element que afecta al fons mateix de la seva obra: la música i el geni polacs, plasmats en les òperes que en aquella època florien al costat de les italianes, tan en voga. L'esperit de les danses i cançons de sa pàtria, executades en els intermedis d'aquelles òperes, que mantenien més calor patriòtica que les mateixes òperes, palpita intensament en totes les composicions de Chopin, i d'una manera especialíssima en les poloneses i mazurkes, que reflexen l'ànima sencera de la seva terra.

La malaltia es complagué a destruir ben depressa la força de son esperit, no valent de res tots els esforços per deturar-la. Acompanyat de George Sand, intentà, en 1838 una cura a l'illa de Mallorca vivint ambdós una temporada a la Cartoixa de Valldemosa. El mal, que era incurable, progressa, però, ràpidament. A la primavera de 1849, semblant-li experimentar una lleugera millora en son delicat estat, Chopin decideix un viatge a Londres, on dona un gran nombre de concerts i sense inquietar-se més per sa salut accepta després, una invitació per anar a Escòcia, retornant a París en un estat realment llastimós, morint-hi al poc temps (17 Octubre 1849) rodejat de sos amics, de sos deixebles i d'algunes dames, que l'havien estimat en vida.

Per desitjos que havia manifestat poc abans de la seva mort, el Requiem de Mozart fou interpretat durant la cerimònia fúnebre i amb ell fou tancada a la tomba, al costat de les de Cherubini i Bellini, el grapat de terra de sa pàtria que uns amics li regalaren en una copa d'or en acomiadar-lo; essent enviat son cor a la seva Polònia «en la qual havia brillat el sol de sa joventut feliç».

Les obres que ha llegat a la posteritat, que són de les més belles de les produïdes per l'art musical post-clàssic, pertanyen totes a la literatura pianística, car àdhuc en les mateixes en què emprà altres instruments que aquest («Concerts», «Trio» i «Duo concertant») la part principal correspon sempre al piano. Hi ha 65 obres publicades en vida de son autor, essent les 20 restants publicades després de la seva mort.

L'obra de Chopin esdevé, doncs, un preciós document ètnic, al mateix temps que una fidel imatge de l'ànima moderna i un testimoni establissim de la poixança i de les més nobles inspiracions de l'esperit humà, com podrem copsar-ho en les obres tan ben escollides que oïrem avui d'aquest geni profundament expressiu de l'ànima polonesa.

Els poemes de Miłkiewicz, tots ells doblement atractius per llur bellesa intrínseca i llur vibració patriòtica, inspiraren a Chopin les més belles de ses composicions, les **BALADES** que assenyalen l'apogeu del poder creador del músic. Guarden totes un ric capdal de sentiment, enlairant-se amb llurs cants, als cims més alts de la poesia.

Chopin va escriure únicament quatre balades: la primera, en sol major, és dedicada a l'embaixador de Hannover, el baró Stockhausen i porta el número d'op. 23; la segona, en fa major, op. 38, és dedicada a Robert Schumann; la tercera, en la bemoll major, op. 47, ho és a la damisel·la de Noailles i la quarta, en fa menor, op. 52, ho és a la baronesa de Rothschild.

Aquestes quatre obres, que són ben diferents entre si, tenen, segons Ehler, el romanticisme de llur procés i la noblesa de sos temes com a patrimoni comú.

La tercera balada està inspirada en el poema «La Willi» i és un perfecte i fidelíssim comentari musical dels mots que descriuen el passeig de l'amorosa parella noctàmbula.

La composició revesteix una elegància profundíssima que arriba a seduir, sense, però, commoure. I, dintre son estil, esdevé una veritable obra mestra. Com a forma és, potser, la més exemplar de les obres de Chopin: l'harmonia esdevé fluida i els artificis de composició revelen clarament al mestre consumat, especialment en el serpejar de la mà esquerra (epíssodi en do diesi menor) i el pedal superior de dominant que el segueix, en el qual hi ha més destresa contrapuntística que la que hom pot descobrir a primera vista.

Segons Niecks, els **NOCTURNS** no mostren més que un sol aspecte del compositor polonès, ni el millor ni el més interessant i encara que entre ells hom hi trobi estimabilíssims joiells—com els dos de l'op. 37 i algun altre—hom descobreix millor Chopin en qualsevol altre gènere.

Han subsistit, però, tots ells com a models d'elegància i de tristesa novel·lesca, sense afectació, que tots els crítics convenen en avalorar com a veritables poemes de la nit i veritables models romàntics amb una intensa idea poètica i una rêverie sentimental i profunda.

Hom atribueix vint nocturns a Chopin, divuit dels quals foren publicats a París.

L'op. 27 comprèn dues d'aquestes obres, la segona de les quals, en *re bemoll major* és una peça molt afiligranada, composta d'un sol tema presentat en tres successives exposicions.

Els vintiset **ESTUDIS** de Chopin són tots ells veritables revelacions i aconeteixements musicals dels més transcendents en la història de la moderna literatura pianística.

La majoria d'ells són anteriors al trasllat de son autor a la capital francesa i gairebé tots aquests són escrits a la mateixa època, quan son autor comptava tan sols vinticinc anys, edat en la qual apareix Chopin quasi completament format i dominador del seu art.

Amb els estudis inaugura una nova tècnica del piano, unida indissolublement a una inspiració sempre noble i delicada, de tal manera, que no és ja possible que ultrapassi aquest nou gènere ni en ufanor ni en robustesa. Cap dels estudis no adoleix de la fragilitat i melancolia malaltissa d'algunes altres de les seves obres.

Vals alemany (*molto vivace*). — Setze compassos componen aquesta dansa popular dels camperols, que després de transcorreguda la part següent es reproduïx en la mateixa forma.

Paganini (*presto*). — Es una espècie de *intermezzo* intercalat entre la presentació i la represa del *vals*. *Pizzicati*, virtuosismes de mecanisme i prodigioses agilitats acompanyen l'aparició del bruixot del violí. De sobte desapareix, i després d'un moment d'estupefacció, els camperols s'entreguen novament al ball favorit.

Declaració (*passionato*). — Frase d'una íntima passió, tímida i vacil·lant, com sortida d'un cor verge, que el poeta llença a la fi. Confessió d'amor tendre i suplicant que, en realitat, no és més que el preludi del quadre següent.

Passeig (*comodo*). — Amb les frases persistents de la parella, figura principal d'aquest número, s'apunten incidentalment llunyans rëssons, fragments solts d'altres diàlegs i d'altres sentiments. Aquest temps va desenrotllant-se per progressions d'una musicalitat admirable, amb veritable aire de vals d'accents implorants i entusiastes. El poeta, correspost en son amor, passeja sa felicitat per la sala de ball portant del braç la seva parella.

Pausa (*vivo*). — Es com una cadència per arribar a la fi. Un accident agitat, el mateix que s'ha produït en el preàmbul, sembla turbar la festa. Les notes típiques no apareixen fins als compassos sisè, setè i vuitè i el tema del preludi torna, tot sinuós, per donar sa nota d'aspecte estrafalari.

Marxa dels "Davidsbündler" contra els Filisteus (*non allegro*). — Als pomposos acords de la marxa, iniciada també sobre les notes típiques, entren els contras de David. (1) Amb un humorisme deliciós Schumann fa que el seu himne de guerra sigui el mateix dels filisteus: lleuger, ardorós, fresc i juvenil quan caracteritza als primers (*molto più vivo*); greu, dogmàtic i antiquat quan, en el baix, simbolitza als segons en la forma típica del tema del segle XVII.

La lluita entre els dos bàndols s'interromp amb l'*animato* i el *vivo*, que ja han aparegut en el pròleg, per tornar a reprendre's amb més braó i interrompre's de nou; acabant finalment l'obra amb el complert desenrotllament del vertiginós *galop* que tanca el pròleg.

Aquest darrer quadre del «Carnaval» és el corolari perfecte de tota la composició, una de les produccions personalíssimes del més romàntic de tots els músics.

(1) A l'escriure el «Carnaval», Schumann acabava de fundar a Leipzig la «Nova Gasetta Musical» alçada contra la crítica musical de tota l'Alemanya. Entorn d'aquest ideal va agrupar-s'hi una pleiade de músics enemics dels procediments rutinaris sustentats pels que per ells merescueren el dictat de filisteus. Schumann va projectar de reunir a aquests privilegiats en una associació, la Davidsbund (banda o confraria de David). Aquesta idea no pogué portar-se a la pràctica, però en moltes de ses obres literàries i musicals el mestre hi féu referència, donant vida, així, a aquesta agrupació secreta dels Davidsbündler, títol que va conferir a quants combatien a favor d'aquest nou art.

Associació de Música : Sabadell.

XXVI.

SCHUMANN

Carnaval, op. 9

ABANS de començar ses relacions amoroses amb Clara Wieck, que més tard esdevingué la seva esposa, Robert Schumann sentí un gran amor per Ernestina von Ficken. Ella passà una temporada al poblet d'Asch, de Bohèmia, les quatre lletres del qual foren la base que prengué Schumann per compondre el «Carnaval», segons hom pot despendre del procés històric i de la gènesi que d'aquesta obra ens dona el mateix compositor, en un estudi sobre Liszt publicat en 1840: «El nom d'un poblet en el qual va viure accidentalment una persona de la meua amistat i apreci, estava format per les lletres corresponents a algunes de les notes de l'escala... Vaig acabar l'obra pel Carnaval de 1835 (2 de Març) i va tenir per origen un estat d'ànim per mi inoblidable. Més tard vaig posar a l'obra el títol de CARNAVAL, batejant també cadascuna de ses parts constitutives».

El «Carnaval» fou, doncs, suggerit per sos amors amb Ernestina Ficken, però en una època en què ja coneixia a Clara i segurament no li era pas del tot indiferent, com pot endevinar-se en el sospitos fragment que en aquesta mateixa obra li dedica.

El «Carnaval» porta un subtítol: *Petites escenes sobre quatre notes*. Com que en la tècnica alemanya les notes de l'escala musical es designen amb algunes de les lletres de l'abecedari (1), Schumann es val de mantes combinacions i artificis per ampliar el peu forçat de la composició.

La S no correspon a cap nota del pentàgrama, no és lletra musical, però com que en la pronúncia alemanya té el so de ES, i ES, en la música, equival a *mi bemoll*, l'autor usa aquest subterfugi per emprar aquesta lletra en les combinacions, el resultat de les quals és el següent:

(1) Les lletres que componen el nom de Bach responen musicalment a les notes *si bemoll* (B), *la* (A), *do* (C) i *si* (H).

PRIMERA COMBINACIÓ	S o ES.	mi bemoll
	C	do
	H	si
	A	la
SEGONA COMBINACIÓ	AS	la bemoll
	C	do
	H	si
TERCERA COMBINACIÓ	A	la
	S o ES	mi bemoll
	C	do
	H	si

En cadascuna de les parts en què es divideix l'obra, llevat del *Preludi*, apareix, amb la intervenció d'aquestes quatre notes, l'al·lusió simbòlica dels primers amors del genial i malhaurat romàntic. ⁽¹⁾

El «Carnaval» consta de vintidues parts, executades sense interrupció, que es desenrotllen de la manera següent:

Preàmbul. — Està constituït per breus apunts de divers caràcter, formant per si sol una obra de petites dimensions, però perfectament construïda. Primer el *quasi maestoso*, descorrent el teló de l'escena carnavalesca, alegre, marcial, desenfadat, amb sa primera fase transformada per un moment en son matís de passió i tendresa; després el *piu mosso*, brillant, ple de gràcia, descriptiu del bullici, tancant en son desenrotllament brevíssims apunts episòdics de variat caràcter, entre els quals destaca una frase elegant i amorosa; ve l'*animato*, espiritual i espurnejant, com un moviment de curiositat interromput per un *viu* dibuix, que després té de constituir un dels números de l'obra amb el títol de *Pausa*, com incident que torba l'alegria i la gatzara de la festa; i finalment, un breu *presto*, *galop* desenfrenat i vertiginós amb el qual termina el preludi.

Pierrot (moderato). — El popular pallasso de la farsa apareix dibuixat amb els seus grollers moviments, sa salutació desgarbada, son caràcter senzill. Les notes *la*, *mi bemoll*, *do*, *si* (A, S, C, H), apareixen en el baix en el primer membre de la frase i en la melodia en el segon.

Arlequí (vivo). — Desseguida es presenta el company de Pierrot, tot enginyós, alegre, lleuger i desinvolt, tot fent sa còmica reverència. Les mateixes quatre notes, *la*, *mi bemoll*, *do*, *si*, comencen a dibuixar son comiat.

Vals noble (un poco maestoso). — Està compost de dos períodes, incissiu i ben determinat el primer i el segon més romàntic i somniador. El caràcter de noblesa s'accentua principalment en la primera part; en la segona, sense abandonar del tot aquesta característica, predomina una apassionada tendresa. Els dos períodes estan tallats segons el patró melòdic i expressiu del genuí vals alemany. El temps comença amb les quatre notes característiques.

Eusebius (adagio). — En sos escrits de crítica de la «Nova Revista de Música» Schumann usava els pseudònims *Eusebius* i *Florestan*, servint-se del primer per a l'elo-

(1) Podem afegir, com a detall curiós i casual, que les quatre esmentades lletres són, d'entre totes les que composen el cognom de Schumann, les úniques que tenen correspondència musical.

gi i del segon per a la censura. Aquesta pàgina, de melodia sentida i efusiva, que després adquireix un caràcter de meditació, respira tota ella un optimisme indulgent, que de mica en mica va prenent cert deix de tendresa. La melodia gira en son àrabesc al voltant de les notes simbòliques.

Florestan (passionato). — Més que l'antítesi de l'anterior ve a ésser aquest temps son complement indispensable. Impetuós, juvenil i enèrgic oposa al dolç mutisme de *Eusebius* la verbosa i arrebatadora eloqüència del temperament fogós i sever, que denuncia al censor implacable. La melodia típica es dibuixa sobre les quatre notes. De sobte desapareix per deixar entreveure la d'una parella que ve tot dialogant. Coqueta i el seu company es presenten sobre el motiu que després continuaran en la rèplica.

Coqueta (vivo). — Al silenci que interromp la presentació d'aquesta parella segueixen les actituds gracioses i frívols del nou personatge: manyagueries amb el ventall, mirades apassionades a través de l'antifaça, joguinetjos amorosos al compàs de la modulació al to de *do menor*, tot expressat amb el més admirable encert de poeta i músic a la vegada. Coqueta també utilitza les notes característiques, i, en acabar, entaula un breu diàleg que porta el títol de

Rèplica. — Diàleg deliciós, sobre una frase sèria i sentimental, que l'adorador repeteix amb sincera credulitat, tot comentant ella la seva passió amb un cruent somriure.

Papallones (prestissimo). — Es difícil de desxifrar el que Schumann va proposar-se d'expressar en aquest temps en què una munier de papallones, diria's, desfilen per l'esguard del compositor amb llurs moviments ràpids i indecisos. Potser fou escrit tot pensant en la coqueteria i frivolitat de les dones. Dos motius intervenen, acris, que s'esfumen així d'indicats, efímers, però lluminosos.

Lletres dansants (presto). — Les notes que formen el motiu típic de l'obra (ASCH SCHA) prenen part a la festa, al costat de les figures reals i fantàstiques evocades pel romanticisme schumannian; s'agiten en un ball fantàstic apareixent i desapareixent com foc-follets.

Chiarina (passionato). — Indubtablement, tal com s'indica abans, Clara Wieck interessava ja en aquests temps el cor de l'autor. A ningú més que a ella està consagrat aquest número: n'hi ha prou amb oir la melodia inicial, desbordant d'inefable tendresa per a convèncer-nos que Schumann en escriure'l no es preocupava solament d'Ernestina.

Chopin (agitato). — La romàntica figura del compositor polac apareix en una de ses característiques i apassionades melodies de grans dibuixos arpeggiats que realcen un tema de chopinesca *berceuse*.

Estrella (con affetto). — Evocació musical d'Ernestina von Ficken, acompanyada, naturalment, de les notes típiques en l'iniciament del tema, les quals segueixen sense interrupció en tota la resta de l'obra. Es, aquesta, una frase ben seductora i deliciosament inspirada. Consta de dos temes que s'engranen i completen musicalment i expressivament. En la segona part s'afegeix a la seva veu la d'una altra persona (*piu presto*) cantant ambdues, i gairebé conjuntament la mateixa melodia.

Reconeixença (animato). — Fragment més polifònic que no pas melòdic, caracteritzat per una desbordant alegria i gratitud. Els incisos cromàtics li donen un caràcter marcadament afectiu i sentimental en el que traspua una plena satisfacció.

Pantalon i Colombina (presto). — Altre diàleg de personatges tradicionalment carnavalescs, en el que no hi intervé per res l'amor. Entren disputant el vell i la filla, l'enamorada d'Arlequí.

J. S. BACH El *Primer llibre del clavicembal ben temperat*, data de l'any 1722. Fou escrit com obra d'ensenyança, a fi de preparar, especialment als seus fills, en l'estil fugat i a l'ensem per a demostrar els bons fonaments de les noves transformacions que experimentava aleshores el clavicembal. Integrat per 24 preludis i fugues que's succeeixen en cada un dels tons majors i menors seguint el graus cromàtics de *do a si*, aquest llibre ofereix la més rica varietat d'expressió i de models perfectes de forma i d'ingeni.

DOMENEC SCARLATTI (1683-1757). Compositor napolità reputat clavecinista mestre de la reina d'Espanya. Se li coneixen prop de trescentes sonates.

Les tres obres seves que figuren en aquest programa, donen clara idea de la valentia de sa brillant producció musical, de la fantasia o encis de son esperit, i de una insuperable gracia i vivesa d'expressió.

BEETHOVEN La seva Sonata obra 57 fou escrita entre el 1803 i 1804. Es tracta d'una de les més glorioses de les sonates per piano. Escrita en els dies més turmentosos de la seva vida, representa com una síntesi de la segona època o estil de producció de BEETHOVEN, suggerint l'idea d'una dramàtica lluita entre el dolorós destí i una bondadosa i heròica voluntat, que després de grandioses peripecies amb alternatives de revolta, d'esllanguiment, de coratge i de pregaria, acaba amb el triomf de la ferotge joia d'una energia indomable.

GABRIEL FAURÉ Reputat compositor i orguenista francès, nat a Pamiers en 1845. Les dugues obres del present programa, son de les seves primeres composicions per piano.

El primer *Nocturn*, obra 33 núm. 1, en *mi bemoll menor* i la primera *Barcarola*, obra 26, en *la menor*, daten del 1883.

El *Nocturn* va amarat d'una profunda malinconcònia, expressada en perfecta forma, amb tota la traça d'una producció admirablement equilibrada, original, seguidament variada, això sí, sempre dintre els límits d'una sobrietat mestra.

La *Barcarola*, es una veritable cançó sobre de l'aigua, plena de frescor, de dolça ingenuïtat, dintre d'un cert ambient malinconcònic i exquisidament presentada sobre les suavitats del balanceig i de les irisacions de l'aigua en escorre's pels remes aixecats.

MANUEL CHABRIER Nat a Puy de Dôme (Auvernia) en 1842 i mort a Paris en 1894. La *Bourrée extravagant* escrita en 1891, es la propia síntesi de tota l'obra de CHABRIER, art de capritxosa fantasia, a pler i sincerament sentimental, fins i tot després de bromejar-s'hi burlescament. Composició ardida, enginyosa, i maravellosamen torquesstral que, sense sobrepassar-les, exigeix tots els recursos del piano.

CLAUDI DEBUSSY (1862-1918). La seva primera seria de «Imatges» data de 1904. Les dugues peces avui executades, ofereixen dos caràcters ben diferents de l'art d'aquest mestre francès. Els *Reflexes en l'aigua* ens revelen la subtil poesia, la extraordinaria notació d'impalpables sensacions, de fugitives i exquisides emocions, còpsades en mig de la bellesa de les coses. El *Moviment* es un sobtat capritxo, una mena de dimoniètic maliciós que apareix, giravolta irresistiblement, s'esvaeix, retorna, i finalment desapareix sense objecte ni motiu tal com havia vingut.

DE LA LLIGA NACIONAL D'ASSOCIACIONS DE MUSICA

CURS II — CONCERT XVII

BLANCHE SELVA

PIANISTA

TEATRE FORTUNY

DILLUNS 18 DE JUNY DE 1923

:

A LES DEU DE LA NIT

OPATICS MAYOR REUS

BLANCA SELVA

Viu encar l'encis pel record del primer recital, torna avui a mostrar-nos les exquisideses de son art de genial pianista BLANCA SELVA, la insuperable intèrpret de Bach i devota enamorada de la poesia musical de la Catalunya francesa tan bellament conreuada per en D. de Sévérac, quina poètica devoció palesen les dugues lletres següents creuades entre els dos artistes amb motiu de la producció de *Els traginiers devant del Crist de Llívia*:

«Haveu tingut raó en ferme dir per l'estimat René que mancava un repòs entre «Ménétriers et Glaneuses» i els «Muletiers» de *Cerdanya*.

Acabo de fer quelcom que, amb tot i encloure's dintre l'esperit general de *Cerdanya*, hi reportarà, no obstant, un nou sentiment; una mena de cantilena purament expressiva: *El vell Crist de l'Església de Llívia*. ¿Vos en recordeu d'aquest admirable Crist espanyol que segurament haureu vist en altres temps? Es tracta d'una de les més commovedores obres del realisme místic espanyol que jo conec. Per mí, és més bell que el de Perpinyà; empro menys crudelment realista. He intentat dir això en la petita obra de piano que vos envio. Ja em direu si m'ha reeixit el propòsit.»

«¿Qué si vos hà reeixit, amic Deodat?... Escolteu: Els traginiers són davant el bell Crist de Llívia i canten una complanta al diví Amic que morí per ells. La petita campana, una mica escardada retruny pels camps i l'església està a les fosques, amb aquella profunda obscuritat de les esglésies espanyoles que esmortueix les brillantors d'or i les crueses dels sumptuosos vestits de les sagrades imatges. Les mules fermades fora, saccegen dolçament sos guarniments plens de campanetes, i les vigoroses veus dels homes diuen humilment llur homenatge a la Creu: «O Cruce Ave». Els bons devots canten amb el cor senzill i ardent, amb l'ànima amarada de fe. Ells s'esforcen pietosament per tal d'oferir la millor cantúria en desagravi al Crist dolorit que sofreix per llurs pecats. Car Ell és per excel·lència, l'amic dels humils, que no s'enutja si algú no sap parlar-li polidament... Llur cor es entendrit per la divina dolcesa i l'ànima s'extasia enfront l'immaculat esplendor de la Mare de Deu dreta al peu de la Creu... Ells retornen a llur senzill èxtasi, escoltant l'Angelus que fineix al toc cap-vespral de la campana. Cal ja marxar, car la caminada a fer és llarga encar Fervorosament, concentrant-hi tota l'ànima depositen als peus dels Crist salvador, l'ofrenda sincera del cor i la vida».

PROGRAMA

I

LE CLAVECIN BIEN TÊMPÉRÉ, (primer llibre) .. BACH.

PRELUDI I FUGA en do major.

PRELUDI I FUGA en do menor.

PRELUDI I FUGA en do diesi major.

TRES PECES SCARLATTI.

XIII SONATA, en fa menor, op. 57 (*Apassionata*) BEETHOVEN.

ALLEGRO ASSAI.

ANDANTE CON VARIAZIONI. FINALE.

II

NOCTURN FAURE.

BARCAROLA, en la menor, op. 26.. .. .

BOURRÉE FANTÁSTICA. CHABRIER.

IMATGES (primera sèrie) DEBUSSY.

REFLEXES EN L'AIGUA.

MOVIMENT.

III

ELS TRAGINERS DAVANT EL SANT CRIST

DE LLÍVIA D. DE SÉVÉRAC

IBERIA (*Suite*) ALBÉNIZ.

EVOCACIÓN.

EL PUERTO.

CORPUS CRISTI EN SEVILLA.

ADVERTIMENTS: Per a la lliure entrada al Teatre, cal la presentació de la invitació corresponent.

Una invitació dóna dret a ocupar qualsevulla localitat, exceptuant les llotges, que queden reservades als socis adquirents.

Es prega als socis vulguin ocupar llur localitat després del segon avís, per tal d'evitar les molèsties que ocasionen les presses de darrera hora.

Al vestíbul del Teatre es reberan inscripcions de soci.

DALMAU CARLES, PLA
S. A.

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA. - GIRONA
Adscrita a la Lliga Nacional d'Associacions de Música
SETÈ CONCERT

1er CURS

**TEATRE
PRINCIPAL**

EMILI SAUER

PIANISTA

**DILLUNS, 9 DE ABRIL, A LES 10 DE LA NIT
1923**

Aquesta «Associació de Música» es complau en testimoniar son agraïment al Sr. Granieri, director de la companyia italiana que actua en el Teatre Principal, per sa mostra de consideració a la nostra entitat i a sa obra ciutadana de cultura, cedint el teatre per a aquest concert.

PROPER CONCERT: TRIO BARCELONA

PROGRAMA

I

- Andante i variacions HAYDN
 Sonata, op. 53 BEETHOVEN
Allegro con brio
Adagio molto
Allegretto
Presto

II

- Romança en *fa diesi major* SCHUMANN
 Rondó capriccioso, op. 14 MENDELSSOHN
 Balada, op. 47 }
 Nocturn, op. 9, núm. 2 } CHOPIN
 Estudi

III

- Polka de Bohèmia SMETANA
 Caixeta de música }
 Murmull del vent } SAUER
 Somni d'amor }
 Tarantel 'la Venècia i Nàpols } LISZT
-

Estrena del piano gran cua CUSSÓ SFHA, propietat de l'Associació.

Segons Nicks, els *Nocturns* no mostren més que un aspecte del compositor polac, ni el millor ni el més interessant ; i encara que entre ells hom hi trobi estimabilíssims joiells — com els dos de l' op. 37 i algun altre — hom descobreix millor Chopin en qualsevol dels seus altres gèneres.

Han subsistit, però, tots ells com a models d' elegància i de tristesa novellesca sense afectació, convertint-se tots en veritables poemes de la nit, veritables models romàntics amb una intensa idea poètica i *rêverie* sentimental profunda, curulla de la tristesa o dels embats passionals de l'autor.

Dels 20 nocturns que s'atribueixen a Chopin, 18 foren publicats a París. Els tres primers, que formen l'op. 9 (eixida a la llum en gener de 1833) són dedicats a la excel·lent pianista muller de Camil Pleyel (editor, fabricant de pianos, compositor i pianista.)

El segon dels tres nocturns de l' op. 9, en *mi bemoll major* ha estat torturat per tota mena d'arranjaments per diversos instruments i és, amb els dos restants que integren aquesta obra, en els que més son autor ha excel·lit en aquest gènere, inaugurat per John Field, al qual sobrepujà de bell anduvi.

Els vintiset ESTUDIS de Chopin són tots ells veritables revelacions i aconteixements musicals dels més transcendents en la història de la moderna literatura pianística. La majoria d'ells són anteriors al 1831, i gairebé tots foren escrits a la mateixa època, quan son autor solament tenia 21 anys, en qual edat apareix ja completament formada la personalitat artística de Chopin, dominador de son art, amb el qual inaugura una nova tècnica pianística de noble i delicadíssima inspiració, la qual no traspasarà ja més, ni en ufanor ni en robustesa. En cap dels *Estudis* no adoleix Chopin de la fragilitat ni melancolia malaltissa d'alguna de les obres dels altres gèneres.

Son variadíssims els aspectes que aquestes obres ofereixen, i constitueixen el resum de tot ço que sapigué, volgué i somnià llur autor.

El millor comentador dels *Estudis* de Chopin (1) declara, amb sobrada justícia, que passaren tots ells a la posteritat representant la darrera centúria de la música del piano, així com en Beethoven va cristallitzar-se el segle XVIII i en Bach el XVII, acabant son comentari amb l'afirmació rotunda: «Chopin és un clàssic.»

(ESTUDI N.º X)

(1) James Huncker. *Chopin: the man and his music*. Londres. William Reeves.

EMILI SAUER

AQUEST genial artista, de prestigi auriolat amb els esplendors de les primeres magnituds com a intèrpret al piano, nasqué en 1862 a Hamburg, rebent ja ferma instrucció musical en plena infantesa, sots la direcció de sa adorada mare que gaudia d'excel·lents dots de pianista. Fou als seus tretze anys d'edat, que en sentir-li executar selectes obres, Rubinstein, encisat, disposava que el novell artista desenrotllés la seva personalitat baix la direcció del director del Conservatori de Moscou, Nicolau Rubinstein, germà del gran pianista i compositor del segle XIX. Terminats sos estudis, als 20 anys SAUER es llençà plenament a la vida de concertista, conquerint sos primers llores a l'Anglaterra.

Fou a l'estiu dels anys 1884 i 1885 que SAUER visqué a Weimar, rebent les magistrals orientacions de Liszt, coronades, a son terme, amb plaents paraules del gran hongarès profetitzant gloriós pervenir al jove pianista.

A 15 de Gener de 1886, en SAUER debutà a Berlin aconseguint un dels exultatants èxits que consagren el nom d'un prestigi. Es a partir d'aquesta data que el gran pianista hamburguès recorre el món per les rutes de la glòria, rebent els honors encomiàstics de la crítica musical, que arriben fins a l'enlairament de considerar a SAUER com a privilegiat successor de Rubinstein i de Liszt, criteris musicals tan prestigiosos com Ed. Hansbick, de Viena.

En 1901, en premi a la vàlua de son prestigiós nom, és honorat amb el càrrec de Professor Imperial de Viena, creat exprofés per a SAUER qui, des d'aquella data fins a 1907, portà la direcció de les classes de perfeccionament de piano en el Conservatori de la capital austríaca.

En contínua creixença la fama de SAUER, culmina en els formidables èxits assolits arreu en sa darrera tournée. L'entusiàstica admiració conquerida per les excelsituts del gran virtuós en els recitals darrerament donats en diverses poblacions de Catalunya i, especialment, a Barcelona, motivarà un glorificador record en el públic musicòfil català.

ge a Londres, on dóna un gran nombre de concerts, i sense inquietar-se més per sa salut, accepta, després, una invitació per anar a Escòcia, retornant a París en un estat verament llastimós, i morint-hi al poc temps (17 Octubre de 1849) rodejat de sos amics, de sos deixebles i d'algunes dames que l'havien estimat en vida.

Per desitjos que havia manifestat poc abans de la seva mort, el *Requiem* de Mozart fou interpretat durant la cerimònia fúnebre, i amb ell fou tancada a la tomba — al costat de les de Cherubini i Bellini — el grapat de terra de sa pàtria que uns amics li regalaren en una copa d'or en acomiadar-lo; essent enviat son cor a la seva Polònia «en la qual havia brillat el sol de sa joventut felicitat».

Les obres que ha llegat a la posteritat, que són de les més belles de les produïdes per l'art musical post-clàssic, pertanyen totes (1) a la literatura pianística, car àdhuc en les mateixes en que emprà altres instruments («Concerts», «Trio» i «Duo concertant») la part principal corresponent sempre al piano. Hi ha 65 obres publicades en vida de son autor, essent les 20 restants publicades després de la seva mort.

Adhuc en sos més minços detalls, l'obra de Chopin és ben nova i original: la riquesa d'idees i la varietat de factura reïxen, en ella, com les més característiques i potents particularitats de son peculiar estil personalíssim, el qual no tendeix únicament al modernisme dels sentiments traduïts pel músic-poeta, sinó, més particularment, a la construcció original dels temes melòdics, dels ritmes, del cromatisme i de les modulacions, incessants i ardides. La melodia chopiniana no pot confondre's amb la de cap altre autor. Mendelssohn mateix, el més il·lustre dels neo-clàssics, a pesar de son excepcional talent, queda molt fred al costat de la rica melodia d'aquest autor.

Chopin no fou pas, com algú ha pretingut, el «compositor de saló» ni el «compositor de talent malaltís»; fou, per sobre de tot, el poeta del piano i del sentiment musical, poeta d'imaginació fogosa i casta, de sentiment intens i profundament nacional, poeta tot ell amarat de poesia, i, sobretot, amarat d'amor. Amor a la dona de somnis rosa, amor boja a la glòria; amor a la pàtria, que, transportat a la música, esdevé son mèrit més original; amor a la mort, tant clarament plasmada en mants de sos màgics *nocturns*; amor a Déu, en fi, amor al més enllà, al Déu de l'art i de la idealitat, que atormenta sa vida tota. Amor

(1) Llevat d'una sèrie de *lieder*.

arreu. En tot és guiat per l'avassalladora passió que redimeix i aconhorta i que el converteix en un enamorat de l'enamorament.

Ultra de l'amor, hom copsa també en tota composició chopiniana una potent, sana i inefable poesia que torna el llenguatge d'ell, tant exclussiu, — d'apassionada sinceritat i sempre noble, sense el més lleu traç d'ironia ni la més llunyana ombra de sensualitat — revelador del màgic poder de la música.

L'obra de Chopin esdevé, doncs, un preciós document ètnic, al mateix temps que una fidel imatge de l'ànima moderna i un testimoni estimabilíssim de la poixança i de les més nobles inspiracions de l'esperit humà, com podrem copsar-ho en les obres tant ben escollides que oïrem avui d'aquest geni profundament expressiu de l'ànima polonesa.

Els poemes de Mickiewicz, tots ells doblement atractius per llur bellesa intrínseca i llur vibració patriòtica, inspiraren a Chopin les més belles de ses composicions, les BALADES, que senyalen l'apogeu del poder creador del músic. Guarden totes un ric capdal de sentiment, enlairant-se amb llurs cants, als cims més alts de la poesia.

Chopin va escriure únicament quatre *Balades*: la primera, en *sol major*, és dedicada a l'embaixador de Hannover, el baró Stockhausen i porta el número d'op. 23; la segona, en *fa major*, op. 38, és dedicada a Robert Schumann; la tercera en *la bemoll major*, op. 47, ho és a la damisella de Noailles i la quarta, en *fa menor*, op. 52, ho és a la baronesa de Rothschild.

Aquestes quatre obres, que son ben diferents entre sí, tenen, segons Ehlert, el romanticisme de llur procés i la noblesa de sos temes com a patrimoni comú.

La *Tercera Balada* està inspirada en el poema «La Willi», i és un perfecte i fidelíssim comentari musical dels mots que descriuen el passeig de l'amorosa parella noctàmbula.

La composició revesteix una elegància profundíssima que arriba a seduir, sense, però, commoure, i, dintre son estil, esdevé una verdadera obra mestra. Com a forma és, potser, la més exemplar de les obres de Chopin: l'harmonia esdevé fluïda i els artificis de composició revelen clarament al mestre consumat, especialment en el serpejar de la mà esquerra (epissodi en *do diesi menor*,) i el pedal superior de dominant que el segueix, en el qual hi ha més destresa contrapuntística que la que hom pot descobrir a primera vista.

Els NOCTURNS són les composicions que més acrediten Chopin als ulls dels seus contemporanis parisencs, encara que no siguin les més perfectes de les composicions de l'autor.

BEETHOVEN

XXI SONATA EN DO MAJOR

Op. 55

LA sonata que a Alemanya és coneguda amb el nom de «Waldstein» i a França i a Catalunya per «Aurora», sense que aquest nom hagi pogut ésser justificat, va ésser composta en 1804 i Beethoven va dedicar-la al seu gran amic i protector el Comte de Waldstein.

La sonata en *do* és una de les que han estat més cultivades pels pianistes. Les seves dificultats d'execució la han colocada en primer terme i hom ha arribat a aplicar-li, des dels temps de Czerny, un estil de bravura completament anti-beethoveniana, arribant àdhuc alguns comentaristes, enlluernats per la seva brillantor exterior, a jutjar-la com a obra de simple virtuosisme.

ALLEGRO CON BRIO

El primer tema, en *do major*, comença pianíssim en la regió *grave* del piano, formant una frase de quatre compassos. Repetida un to més baix, s'inicia el període de transició per al segon tema sobre una variant del motiu ja sentit, al qual s'hi afegeix un de nou, acompanyat sempre per una figuració en semi-

corxeres i acabant amb un tercer motiu en corxeres. El segon tema en *mi major* comença amb una gran tranquil·litat, reproduït desseguida en forma de variació, continuant amb elements de menys relleu i acabant amb un nou motiu en *la menor*, més melòdic que els precedents i que caracteritza el període de cadència.

La transició vé precedida d'un curt epissodi nou, el segon tema, en *la major*, essent la *coda* molt extensa i d'una gran importància, intervenint-hi principalment el primer tema. Al final, una breu alusió al tema segon, precedeix a l'última aparició del motiu inicial amb el qual acaba el temps.

ADAGIO MOLTO

Marx ha dit que era una meditació, i Elterlein, que sembla com si «el somriure dels cels es cobrís sobtadament de boires i ombres». — En pianíssim, en *fa major*, comença a iniciar-se el primer fragment rítmic de la melodia d'aquesta introducció, fragment que és presentat diverses vegades en varies tonalitats. A la fi i amb la indicació de «rinforzando», sorgeix la melodia. El mateix fragment rítmic segueix formant la base de la introducció fins parar-se el seu desenrotlle en un *calderón*.

ALLEGRETTO

En aquest *Rondó* la força i la passió duen la empremta de la grandiositat de Beethoven i el seu geni creador. — El primer tema és en *do major*, sempre *pianíssimo*, cantat per la mà esquerra en la regió aguda, mentre la dreta executa en la *grave* el dibuix arpegiat de l'acompanyament, essent repetit amb octaves per la mà dreta i, iniciada una tercera repetició sobre un acompanyament més mogut i un *trino*, s'interromp per donar entrada a un epissodi en *la menor*, que es desenrotlla sobre aquest mateix motiu rítmic. Una repetida alusió al primer motiu del tema, torna a presentar-lo de nou amb les seves dues repeticions i la seva tercera indicació en la forma primitiva. La part central, en *do menor*, s'inicia amb un nou motiu en el baix, desenrotllant-se extensament. Torna el tema principal, i després d'una llarga extensió vé el *Prestíssimo* final. Essent el mateix tema del *Rondó* la base d'aquesta *coda*, alternant-hi alguns altres motius, principalment un en dibuix arpegiat; el motiu principal sorgeix gairebé sempre gentil i una darrera variació seva produeix el final.

(ESTUDI N.º IX)

CHOPIN

FREDERIC Francesc Copin, l'artista que sapigué desentranyar el profund sentit de la música polaca, home de rara sensibilitat, tot ell aïmarat d'amor, esdevé una de les més ideals aparicions registrades en la història de la música.

La seva figura juvenil, nimbada de llum i tota ella irradiant una gràcia i una afectuositat indescriptibles, exerceix un poderós atractiu, així com el seu mesuratge, una profunda acció sobre els seus contemporanis, el qual, sense les titàniques proporcions del de Bach o el de Beethoven, agavella un màgic encant.

« Amb quelcom d'àngel i de fada » — com diu Liszt — Chopin no fou res més que un poeta de la música, però ho fou de la manera més genial i sublim; i això sol ha bastat per col·locar el seu nom entre els noms il·lustres dels més grans genis del segle XIX.

L'original i delicat compositor nasqué a Zelazowa-Wola, prop de Varsòvia, el dia 22 de Febrer de 1810. Son pare, Nicolau, francès i emigrat, fou professor de l'Universitat de Varsòvia; la seva mare era polonesa. La inclinació artística de Frederic Chopin fou fomentada i cultivada, des de sos primers anys, per les seves germanes i el medi ambient; i als nou anys es presentà ja en públic, fent-se admirar com a infant prodigi. Els seus mestres, Albert Zywny i Josep Elsner descobriren desseguida son talent, que s'imposà, des d'un

principi, amb la publicació dels dos primers *Rondó* (op. 1 i 5). Quan deixà sa ciutat natal (1830) estava ja en possessió del més perfecte virtuosisme, i havia ja compost un considerable número d'obres, algunes de les quals foren copiades de les seves improvisacions per son primer mestre, incapaç com era Chopin de traslladar-les al pentàgrama, no posseint encara els necessaris coneixements. Als 21 anys es traslladà a París, — donant abans alguns concerts a Viena i a Munic, — i la seva aparició fou entusiàsticament rebuda des del seu primer concert, trobant en endavant una terra assaonada, fèrtil i propícia a son desenrotllament artístic, que fou ben aviat definitiu i complet. Liszt, Berlioz, Heine, Balzac, Meyerbeer i altres l'enrotllaren de bon anduvi, convertint-se en sos més grans admiradors, i el presentaren com el millor mestre i compositor. Passà a la capital francesa la major part de sa vida, esdevenint un dels homes més recercats per l'alta societat, encara que no del tot feliç per la profunda enyorança que contínuament el contorbava. Bach era el seu consol en les amargues hores angoixoses, i l'amor a aquest mestre va augmentant a mida que transcorren els anys de son exili, compartit també amb altres autors predilectes: Weber, Schumann, Mendelssohn, Beethoven i Mozart, especialment aquest, al qual anomenava «El poeta per excel·lència», i la música del qual, tan suau, graciosa i refinada exercí en son cor una penetrant influència benefactora i calmant. Ultra de la música de Mozart, influí també poderosament en la formació artística de Chopin l'òpera italiana, l'ascendent de la qual es transparenta innegablement en la majoria de ses composicions, si bé sense afectar mai l'essència de les mateixes, sinò únicament l'accidental. El que més va transcendir, però, en la formació artística d'aquest autor, fou l'element que afecta al fons mateix de la seva obra: la música i el geni polacó, plasmats en les òperes que en aquella època florien al costat de les italianes, tant en voga. L'esperit de les danses i cançons de sa pàtria, executades en els intermedis d'aquelles òperes, que manténien més el calor patriòtic que les òperes mateixes, palpita intensament en totes les composicions de Chopin, i d'una manera especialíssima en les *poloneses* i *mazurkes*, que reflexen l'ànima senzera de la seva terra.

La malaltia es complagué a destruir ben depressa la força de son esperit, no valent de res tots els esforços per deturar-la. Acompanyat de George Sand, per la qual professava una gran adoració, intenta, en 1838, una cura a l'illa de Mallorca, vivint ambdós una temporada a la Cartoixa de Valldemosa. El mal, que era incurable, progressa, però, ràpidament. A la primavera de 1849, semblant-li experimentar una lleugera millora en son delicat estat, decideix un viat-

NOTES

— Solsament tindran entrada al concert els socis de la «Associació de música» i llurs famílies.

— El preu de les invitacions per a les famílies dels senyors socis es de 2'50 pessetes.

— Les invitacions les facilitarà el conserge de la Associació a l'hora del concert, a l'entrada del saló d'audicions.

—No es permetrà entrar o sortir del saló durant l'execució de les obres del programa.

Imp. Cucurella
Carrer Corró, 9
GRANOLLERS

ASSOCIACIO D MVSICA

Quint curs

Primer concert

GRANOLLERS

(ADSCRITA A LA LLIGA NACIONAL D'ASSOCIACIONS DE MÚSICA)

EMIL SAUER

PIANISTA

Sala de L'Alhambra - Divendres 13 Abril - Nit a dos quarts de deu

EMILI SAUER

Aquest genial artista, de prestigi auriolat amb els esplendors de les primeres magnituds com a intèrpret al piano, nasqué en 1862 a Hamburg, rebent ja ferma instrucció musical en plena infantesa, sots la direcció de sa adorada mare que gaudia d'excel·lents dots de pianista. Fou als seus tretze anys d'edat, que en sentir-li executar selectes obres, Rubinstein, encisat, disposava que el novell artista desenrotllés la seva personalitat baix la direcció del director del Conservatori de Moscou. Nicolau Rubinstein, germà del gran pianista i compositor del segle XIX. Terminats sos estudis, als 20 anys, SAUER es llençà plenament a la vida de concertista, conquerint sos primers llores a l'Anglaterra.

Fou a l'estiu dels anys 1884 i 1885 que SAUER visqué a Weimar, rebent les magistrals orientacions de Liszt, coronades a son terme amb plaentes paraules del gran artista hongarès profetitzant glòries pervindre al jove pianista.

A 15 de Gener de 1886, en SAUER debutà a Berlin aconseguint un dels exclatans èxits que consagren el nom d'un prestigi. Es a partir d'aquesta data que el gran pianista hamburguès recorre el mon per les rutes de la glòria, rebent els honors encomiàstics de la crítica musical, que arriben fins a l'enlairament de considerar a SAUER com a privilegiat sucesor de Rubinstein i de Liszt, criteris musicals tan prestigiosos com Ed. Hansbick, de Viena.

En 1901, en premi a la vàlua de son prestigiós nom es honrat amb el càrrec de Professor Imperial de Viena, creat exprofés per a SAUER qui des d'aquella data fins a 1907, portà la direcció de les classes de perfeccionament de piano, en el Conservatori de la capital austriaca.

En contínua creixença la fama de SAUER, culmina en els formidables èxits assolits arreu en l'actual tournée de comiat. La entusiàstica admiració conquerida per les excelsituts del gran virtuós en els recitals donats al Palau de la Música Catalana, i darrerament donat en el Gran Teatre del Liceu motivarà un glorificador record en el musicòfil públic granollerí.

PROGRAMA

Andante i variacions	Haydn
Sonata appassionata, op. 57	Beethoven
Allegro assai.	
Andante con moto.	
Allegro ma non troppo.	
Presto.	

II

Romança en fa diesi major.	Schumann
Rondó capriccioso, op. 14	Mendelssohn
Balada, op. 47	} Chopin
Nocturn, op. 9, núm. 2	
Estudi	

III

Vechio Minuetto, op. 18, núm. 2	Sgambati
Caixeta de música	} Sauer
Murmull del vent	
Somni d'amor	} Liszt
Marxa de Rakoczy (Rapsodia núm. 15)	

PIANO GRAN CUA «BECHSTEIN» DE LA CASA RIBAS

Adscrita a la ASSOCIACIÓ DE MÚSICA : DA CAMERA : de Barcelona

CURS I — 1921 : 1922
CONCERT TERCER

EMIL SAUER

PIANISTA

TEATRE FORTUNY

DIMECRES 22 DE FEBRER DE 1922
A TRES QUARTS DE DEU DEL VESPRE

EMILI SAUER

Aquest genial artista, de prestigi auriolat amb els esplendors de les primeres magnituds com a intèrpret al piano, nasqué en 1862 a Hamburg, rebent ja ferma instrucció musical en plena infantesa, sota la direcció de sa adorada mare que gaudia d'excel·lents dots de pianista. Fou als seus tretze anys d'edat, que en sentir-li executar selectes obres, Rubinstein, encisat, disposava que el novell artista desentrotllés la seva personalitat baix la direcció del director del Conservatori de Moscou, Nicolau Rubinstein, germà del gran pianista i compositor del segle XIX. Terminats sos estudis, als 20 anys, SAUER es llençà plenament a la vida de concertista, conquerint sos primers llores a l'Anglaterra.

Fou a l'estiu dels anys 1884 i 1885 que SAUER visqué a Weimar, rebent les magistrals orientacions de Liszt, coronades a son terme amb plaentes paraules del gran artista hongarès profetitzant gloriós pervindre al jove pianista.

A 15 de Gener de 1886, en SAUER debutà a Berlin aconseguint un dels exultatants èxits que consagren el nom d'un prestigi. Es a partir d'aquesta data que el gran pianista hamburguès recorre el mon per les rutes de la glòria, rebent els honors encomiàstics de la crítica musical, que arriben fins a l'enlairament de considerar a SAUER com a privilegiat successor de Rubinstein i de Liszt, criteris musicals tan prestigiosos com Ed. Hansbick, de Viena.

En 1901, en premi a la vàlua de son prestigiós nom es honorat amb el càrrec de Professor Imperial de Viena, creat exprofés per a SAUER qui des d'aquella data fins a 1907, portà la direcció de les classes de perfeccionament de piano, en el Conservatori de la capital austriaca.

En contínua creixença la fama de SAUER, culmina en els formidables èxits assolits arreu en l'actual tournée de comiat. La entusiàstica admiració conquerida per les excelsituts del gran virtuós en els tres recitals darrerament donats al Palau de la Música Catalana, motivarà un glorificador record en el musicòfil públic barceloní.

PROGRAMA

I

- PRELUDI I FUGA, en re menor J. S. BACH - D'ALBERT.
SONATA, en do diesi menor, op. 27,
núm. 2 (dita *Clar de lluna*) BEETHOVEN.
I. ADAGIO SOSTENUTO.
II. ALLEGRETTO.
III. PRESTO AGITATO.

II

- NOCTURN, op. 23, núm. 4 SCHUMANN.
SCHERZO, (del *Somni d'una nit d'estiu*). MENDELSSOHN.
BALADA, op. 47 CHOPIN.
NOCTURN, op. 9, núm. 2 »
VALS, op. 64, núm. 2. »
ESTUDI.. .. »

III

- CAPSETA DE MÚSICA.. .. SAUER.
REMOR DE FULLES.. .. »
SOMNI D'AMOR LISZT.
CAMPANEL·LA »

PIANO BECHSTEIN

JOAN SEBASTIÀ BACH

El nom august de BACH poc podia tardar en aparèixer en els nostres programes, per tal com es tracta d'una de les personalitats més divinament grandioses que han vist els segles.—La seva vida, transcorreguda entre els anys 1685 i 1750, fou regida per una suma tan considerable d'activitats musicals, que l'edició completa de ses produccions, requeri 59 grans volums, sense comptar el grandíssim nombre d'obres que resten perdudes.—La seva noblesa sobirana, la diafanitat de la seva composició, essencialment «arquitectòniques», un enlairament vers el més pur infinit («els àngels, al Cel, toquen música de Bach», ha dit algú), són algunes de les característiques del gran, del immens JOAN SEBASTIÀ BACH, el qual a Catalunya és ben sovint honorat.—Les audicions, a Barcelona, per l'Orfeo Català, de la «Gran Missa» i la més recent de la «Passió segons Sant Mateu» han estat manifestacions esplendoroses d'aquest geni immortal.—L'obra que figura avui en el present programa fou escrita originàriament per orgue, havent fet la transcripció a piano, l'eminent concertista Eugen d'Albert.

LUDWIG VAN BEETHOVEN

No és aquest per diverses circumstàncies el moment de que publiquem la biografia d'aquest altre altíssim far lluminós de la música, cosa la qual farem en ocasió en què poguem donar-hi l'amplitud necessària.—Limitem-nos a uns breus comentaris respecte a la famosa «Sonata quasi una Fantasia, dedicada alla Damigella Contessa Giulietta Guicciardi», que figura avui en programa: L'infortunada vida de BEETHOVEN té un moment de llum primaveral. Ha conegut (any 1801) una gentil donzella, qui devé deixeblla seva, i l'amor envaeix sa vida.—Somnis, il·lusions d'amor, aviat resten esvaïts.—Giulietta pertany a noble família, i s'imposa el renunciament.—BEETHOVEN, per tal de fer-se digne de la seva amada, fa el propòsit de treballar intensament, i crea en aquell moment una obra d'inspiració sublim, on tota l'excelsitud de la seva ànima enamorada resta continguda meravellosament, sense, però, que pugui evitar l'expressió de turment que ja aleshores li inflingia el pressentiment de que els seus somnis no serien complerts.—La força de la passió que inspirà aquesta Sonata, feu designar-la romànticament amb el títol de «Sonata del clar de lluna».—Potser l'evocació del misteri d'una nit de lluna clara, no ha deixat de fer compredora més fàcilment a més de quatre oients, la subjugant bellesa d'aquesta obra, sobre tot en el seu primer temps.

AVIAT

QUARTET WENDLING

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA / SABADELL
ADSCRITA A L'ASSOCIACIÓ DE MÚSICA "DA CAMERA" DE BARCELONA

SISÈ CONCERT TERCER CURS

RECITAL DE PIANO

EMIL SAUER

TEATRE PRINCIPAL

24 FEBRER 1922

PROGRAMA

I

PRELUDI i FUGA en *re menor* . . . J. S. BACH - D'ALBERT

SONATA APPASSIONATA, op. 57 . . . BEETHOVEN

Allegro assai.

Andante con moto.

Allegro ma non troppo.

Presto.

II

NOCTURN, op. 23, núm. 4 . . . SCHUMANN

SCHERZO del *Somni d'una nit d'istiu* . . . MENDELSSOHN

BOLERO, op. 19 . . . }

NOCTURN, op 9 núm. 2 . . . } CHOPIN

VALS, op. 64, núm. 2 . . . }

ESTUDI . . . }

III

CAIXETA DE MÚSICA . . . } SAUER

REMORS DE FULLES . . . }

SOMNI D'AMOR . . . } LISZT

CAMPANEL·LA . . . }

**SALLENT
IMPRESSOR**

TEATRE BARCELONA

Quatre únics
GRANS CONCERTS

de l'èminent pianista

SAUER

GRAN CONCERT EXTRAORDINARI

Diumenge 9 de Març de 1924, TARDA a les 5

PROGRAMA

I

SONATA, op. 78 *BEETHOVEN*

Adagio, cantabile—Allegro, ma non troppo
—Allegro, vivace.

II

IMPROMPTU, op. 142 n.º 3 *SCHUBERT*

SCHERZO, op. 4 *BRAHMS*

DESCANS 10 MINUTS

III

SONATA, op. 58 *CHOPIN*

Allegro, maestoso—Molto vivace—Largo
—Presto non tanto.

DESCANS 10 MINUTS

IV

RIGODON, op. 204 n.º 3 *RAFF*

DANSA ESPANYOLA *GRANADOS*

SEGONA ROMANÇA
FRISSON DES FEUILLES } *SAUER*
(Estudi de Concert n.º 6)

V

VALS OBLIDAT
MAZEPPA } *LISZT*

Piano gran cua "BECHSTEIN" cedit per la casa RICARD RIBAS

¿Cuál es la razón del inmenso
ruido de

SAUER?

Para nadie es un secreto
la simpatía que irradia de su persona.

Su atractivo es enorme y la gran
poesía y dulce sentimiento de su arte,
acaban sugestionando al público que
aplaude enardecido.

La luz del genio brilla en su frente
y el fluido magnetico de su personali-
dad, se apodera dulcemente de la vo-
luntad de su auditorio que se rinde
subyugado al genio del arte eterno.

Precio de las localidades (Incluidos los impuestos.)	Pesetas.
	Por Concierto
Palcos de patio y anfiteatro sin entradas	40
Sillones de id. y id. con id.	8
Sillas circulares de patio id. id.	5
Graderías de id. id. id.	3,50
Asientos numerados, 1. ^a fila id. id.	5
Asientos id. 2. ^a a 5. ^a id. id. id.	3,50
Entrada general id. id.	2
Entrada a la localidad id. id.	2

CONCIERTOS
DANIEL

UNICO Recital

SAUER

PIANISTA ÍDOLO DEL PÚBLICO

BARCELONES

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Domingo, 10 abril 1927, 6 tarde

LOCALIDADES: UNIÓN MUSICAL ESPAÑOLA
Puerta del Angel, 1 y 3

PROGRAMA

I	
Rondó en sol mayor, op. 51 núm. 2	Beethoven
Polonesa en do mayor, op. 89	„
Sonata en do mayor, op. 53	„
(La Appassionata)	
Al'egro assai.	
Andante con moto.	
Allegro ma non troppo.	
Presto.	
II	
Romança op. 28 núm. 2	Schumann
Scherzo (Songe de une nuit d'été)	Mendelsshon
Polonesa en fa sostingut (Trágica) op. 44	Chop.n
Berceuse en re bemol mayor, op. 57	„
Nocturn	„
Dos Estudios	„
III	
Serénade française	Sauer
Boite a musique	„
Polka de concert (Style bohémien)	„
IV	
Somni d'amor (Nocturn)	Listz
Rapsodia húngara núm. 12	„

PIANO BECHSTEIN

SAUER, el glorioso pianista de inefables delicadezas, cuyas versiones llenas de fina poesía producen siempre las mas puras emociones estéticas, viene a España después del grandioso éxito obtenido el año anterior, solicitado por las Sociedades Filarmónicas y Asociaciones de Cultura Musical.

SAUER continúa su marcha triunfal por el mundo entero. De este famoso pianista ha dicho un prestigioso crítico musical, «Mientras haya un Sauer, habrá poesía en el piano.»

SAUER es desde hace treinta años un maestro de maestros, su fina dicción, la delicadeza y exaltado romanticismo de sus versiones, son admiradas universalmente.

SAUER tiene al servicio de su claro talento musical, una técnica purísima, admirable, por eso habla al cerebro y al corazón de sus auditorios.

SAUER es un artista excelso y un poeta del piano, las más bellas características de este instrumento, ha sabido hermanarlas el gran Sauer, cuya única audición en Barcelona, tendrá lugar el domingo 10 de abril, a las seis de la tarde, en el Palau de la Música Catalana.

¿Será la última vez que oiremos al maravilloso pianista

SAUER?

Si ha sentido usted alguna vez la emoción estética de su arte lleno de belleza, puede usted reverdecir esas horas supremas, porque

SAUER

celebrará un único recital el Domingo 10 de abril de 1927, a las seis de la tarde en el PALAU DE LA MUSICA CATALANA.

PREUS

Butaques amb entrada	3'00 ptes.
Llunetes	2'50 »
Cadires de galeria..	1'50 »
Entrada general	1'00 »

El timbre a càrrec del públic

Es despatxen localitats a la «Unión Musical Española»
(abans casa Dotèsio) Portal de l'Angel 1 i 3, i el dia del
concert a la taquilla de la «Sala Granados».

Oliva de Vilanova, impressor. — Barcelona

SALA GRANADOS

AV. TIBIDABO, 18 : BARCELONA

RECITAL DE PIANO

**BALTASAR
SAMPER**

DIA 1.ER DE JUNY DE 1919

A LES 5 DE LA TARDA

7102/52

PROGRAMA

Jardins sous la pluie

Nocturn *... ..

«Children's Corner»

I Doctor Gradus ad Parnassum

II Berceuse des éléphants *

III Sérénade à la poupée *

Dança.

C. Debussy

Fantasia, op. 17

Schumann

a) Fantàstic i apassionat

b) Enèrgic

c) Lent

Dos Estudis *... ..

Lotus Land *... ..

Vals *..

Dança elegiaque *..

Passacaglia *... ..

Dança negra *..

Cyril Scott

* Primera audició

PIANO "CUSSÓ S. F. H. A."

CYRIL SCOTT

ENTRE els més interessants compositors moderns anglesos, mereix aquest mestre lloc de preferència.

D'ell va dir Debussy, que és un dels músics més originals de l'actual generació. I, en efecte, la seva personalitat s'acusa fermament en totes ses obres, per una forta i moderníssima tècnica i per la novetat i depurat bon gust de ses concepcions pianístiques.

Mereixedora, per tots conceptes, d'ésser divulgada, l'obra d'aquest artista, l'audició de les composicions que avui s'executen serà una preparació a sessions ulteriors en les que es donaran a conèixer altres composicions de més volada i on es manifesta més lliurement el seu geni.

¿Cuál es la razón del inmenso
río de

SAUER?

LA RAZÓN

Para nadie es un secreto
la simpatía que irradia de su persona.

Su atractivo es enorme y la gran
poesía y dulce sentimiento de su arte,
acaban sugestionando al público que
aplaudiva enardecido.

La luz del genio brilla en su frente
y el fluído magnetico de su personali-
dad, se apodera dulcemente de la vo-
luntad de su auditorio que se rinde
subyugado al genio del arte eterno.

Precio de las localidades (Incluidos los impuestos.)	Pesetas.
	Por Concierto
Palcos de patio y anfiteatro sin entradas	40
Sillones de id. y di. con id.	8
Sillas circulares de patio id. id.	5
Graderías de id. id. id.	3,50
Asientos numerados, 1.ª fila id. id.	5
Asientos id. 2.ª a 5.ª id. id. id.	3,50
Entrada general id. id.	2
Entrada a la localidad id. id.	2

CONCERTS
DANIEL
UNIC Recital

SAUER

EL PIANISTA ÍDOL DE PÚBLIC
BARCELONÍ

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Diumenge, 10 abril 1927, 6 tarda

LOCALITATS: UNIÓN MUSICAL ESPAÑOLA
Portal del Angel, 1 i 3

7107/53.1

Emil Von SAUER

Domingo 10 de abril a las 6 de la tarde

¿Será la última vez que oiremos al
maravilloso pianista

SAUER?

Si ha sentido usted alguna vez la
emoción estética de su arte lleno de
belleza, puede usted reverdecir esas
horas supremas, porque

SAUER

celebrará un único recital el Domingo
10 de abril de 1927, a las seis de la
tarde en el PALAU DE LA MUSICA
CATALANA.

SAUER, el glorioso pianista de inefables
delicadezas, cuyas versiones plenas
de fina poesía producen siempre las mas puras
emociones estéticas, viene a España después del
grandioso éxito obtenido el año anterior, solicita-
do por las Sociedades Filarmónicas y Asociacio-
nes de Cultura Musical.

SAUER continúa su marcha triunfal por el
mundo entero. De este famoso pia-
nista ha dicho un prestigioso crítico musical,
«Mientras haya un Sauer, habrá poesía en el
piano.»

SAUER es desde hace treinta años un maes-
tro de maestros, su fina dicción, la
delicadeza y exaltado romanticismo de sus versio-
nes, son admiradas universalmente.

SAUER tiene al servicio de su claro talen-
to musical, una técnica purísima,
admirable, por eso habla al cerebro y al corazón
de sus auditorios.

SAUER es un artista excelso y un poeta del
piano, las más bellas característi-
cas de este instrumento, ha sabido hermanarlas el
gran Sauer, cuya única audición en Barcelona,
tendrá lugar el domingo 10 de abril, a las seis de
la tarde, en el Palau de la Música Catalana.

¿Cuál es la razón del inmenso
ruido de

SAUER?

LA RAZÓN

Para nadie es un secreto
la simpatía que irradia de su persona.

Su atractivo es enorme y la gran
poesía y dulce sentimiento de su arte,
acaban sugestionando al público que
aplaude enardecido.

La luz del genio brilla en su frente
y el fluido magnetico de su personali-
dad, se apodera dulcemente de la vo-
luntad de su auditorio que se rinde
subyugado al genio del arte eterno.

Precio de las localidades (Incluidos los impuestos.)	Pesetas.
	Por Concierto
Palcos de patio y anfiteatro sin entradas	40
Sillones de id. y dí. con id.	8
Sillas circulares de patio id. id.	5
Graderías de id. id. id.	3,50
Asientos numerados, 1.ª fila id. id.	5
Asientos id. 2.ª a 5.ª id. id. id.	3,50
Entrada general id. id.	2
Entrada a la localidad id. id.	2

CONCERTS
DANIEL
UNIC Recital

SAUER

EL PIANISTA ÍDOL DE PÚBLIC
BARCELONÍ

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Diumenge, 10 abril 1927, 6 tarda

LOCALITATS: UNIÓN MUSICAL ESPAÑOLA

Portal del Angel, 1 i 3

7104532

Emil Von SAUER

Domingo 10 de abril a las 6 de la tarde

¿Será la última vez que oiremos al
maravilloso pianista

SAUER?

Si ha sentido usted alguna vez la
emoción estética de su arte lleno de
belleza, puede usted reverdecir esas
horas supremas, porque

SAUER

celebrará un único recital el Domingo
10 de abril de 1927, a las seis de la
tarde en el PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA.

SAUER, el glorioso pianista de inefables
delicadezas, cuyas versiones plenas
de fina poesía producen siempre las mas puras
emociones estéticas, viene a España después del
grandioso éxito obtenido el año anterior, solicita-
do por las Sociedades Filarmónicas y Asociacio-
nes de Cultura Musical.

SAUER continúa su marcha triunfal por el
mundo entero. De este famoso pia-
nista ha dicho un prestigioso crítico musical,
«Mientras haya un Sauer, habrá poesía en el
piano.»

SAUER es desde hace treinta años un maes-
tro de maestros, su fina dicción, la
delicadeza y exaltado romanticismo de sus versio-
nes, son admiradas universalmente.

SAUER tiene al servicio de su claro talen-
to musical, una técnica purísima,
admirable, por eso habla al cerebro y al corazón
de sus auditorios.

SAUER es un artista excelso y un poeta del
piano, las más bellas característi-
cas de este instrumento, ha sabido Hermanarlas el
gran Sauer, cuya única audición en Barcelona,
tendrá lugar el domingo 10 de abril, a las seis de
la tarde, en el Palau de la Música Catalana.

Emil Von SAUER

Domingo 10 de abril a las 6 de la tarde

¿Será la última vez que oiremos al
maravilloso pianista

SAUER?

Si ha sentido usted alguna vez la
emoción estética de su arte lleno de
belleza, puede usted reverdecer esas
horas supremas, porque

SAUER

celebrará un único recital el Domingo
10 de abril de 1927, a las seis de la
tarde en el PALAU DE LA MUSICA
CATALANA.

SAUER, el glorioso pianista de inefables
delicadezas, cuyas versiones llenas
de fina poesía producen siempre las mas puras
emociones estéticas, viene a España después del
grandioso éxito obtenido el año anterior, solicita-
do por las Sociedades Filarmónicas y Asocia-
ciones de Cultura Musical.

SAUER continúa su marcha triunfal por el
mundo entero. De este famoso pia-
nista ha dicho un prestigioso crítico musical,
«Mientras haya un Sauer, habrá poesía en el
piano.»

SAUER es desde hace treinta años un maes-
tro de maestros, su fina dicción, la
delicadeza y exaltado romanticismo de sus versio-
nes, son admiradas universalmente.

SAUER tiene al servicio de su claro talen-
to musical, una técnica purísima,
admirable, por eso habla al cerebro y al corazón
de sus auditorios.

SAUER es un artista excelso y un poeta del
piano, las más bellas característi-
cas de este instrumento, ha sabido hermanarlas el
gran Sauer, cuya única audición en Barcelona,
tendrá lugar el domingo 10 de abril, a las seis de
la tarde, en el Palau de la Música Catalana.

¿Cuál es la razón del inmenso
ruido de

SAUER?

LA RAZÓN

Para nadie es un secreto
la simpatía que irradia de su persona.

Su atractivo es enorme y la gran
poesía y dulce sentimiento de su arte,
acaban sugestionando al público que
aplaude enardecido.

La luz del genio brilla en su frente
y el fluido magnetico de su personali-
dad, se apodera dulcemente de la vo-
luntad de su auditorio que se rinde
subyugado al genio del arte eterno.

Precio de las localidades (Incluidos los impuestos.)	Pesetas.
	Por Concierto
Palcos de patio y anfiteatro sin entradas	40
Sillones de id. y dí. con id.	8
Sillas circulares de patio id. id.	5
Graderías de id. id. id.	3,50
Asientos numerados, 1.ª fila id. id.	5
Asientos id. 2.ª a 5.ª id. id. id.	3,50
Entrada general id. id.	2
Entrada a la localidad id. id.	2

CONCERTS
DANIEL
UNIC Recital

SAUER

EL PIANISTA ÍDOL DE PÚBLIC
BARCELONÍ

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Diumenge, 10 abril 1927, 6 tarda

LOCALITATS: UNIÓN MUSICAL ESPAÑOLA

Portal del Angel, 1 i 3

CONCIERTOS A CELEBRAR EN
EL PROXIMO MES DE MARZO

Sábado 10 y domingo 11
.. MISCHA ELMAN ..
Violinista

Viernes 23
ORQUESTA SINFONICA
DE VALENCIA

Viernes 30
DOBLE QUINTETO
DE MADRID

NOTA.—El segundo concierto a cargo del violinista Mischa Elman, anunciado para el domingo 11 de Marzo, se celebrará por la mañana por imposibilidad de disponer del teatro en otra fecha por la tarde, durante la *tournee* del mencionado artista.

SOCIEDAD FILARMONICA D VALENCIA

CURSO XVII

1927-1928

CONCIERTO XV

261 DE LA SOCIEDAD
29 DE FEBRERO DE 1928

EMILIO SAÜER

PIANISTA

TEATRO PRINCIPAL

A LAS 6 DE LA TARDE

CONCIERTO XV

29 DE FEBRERO DE 1928
A LAS 6 DE LA TARDE

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

- Sonata, op. 27, núm. 2 (Claro de luna). Beethoven
I. Adagio sostenuto.
II. Allegretto.
III. Presto agitato.
Estudios sinfónicos, op. 13..... Schumann

SEGUNDA PARTE

- * Intermezzo, op. 118, núm. 6... Brahms
Rondó caprichoso, op. 14..... Mendelssohn
Nocturno, op. 15, núm. 2..... }
Fantasía-Impromptu, op. 66..... } Chopin
Dos estudios..... }
Vals, op. 42..... }

TERCERA PARTE

- * Plegaria..... }
* Galop de concierto..... } Saüer
* Ricordanza..... }
Venezia-Napoli, Tarantela..... } Liszt

* Primera audición en nuestra Sociedad.

PIANO BECHSTEIN
propiedad de la Sociedad.

DATOS BIOGRAFICOS

EMILIO SAÜER

Es Saüer una de las glorias modernas del piano. El conocimiento que tiene del sonido, la elasticidad que sabe darle, son realmente asombrosos; la escala de sus matices ofrece infinitos grados, aun dentro del *fortísimo*, que nunca llega a ser ruido confuso, sino sonido armonioso y sujeto a disciplina; los demás aspectos de su mecanismo prodigioso no son menos admirables.

Saüer nació en Hamburgo el 3 de Octubre de 1862. Fué discípulo de Nicolás Rubinstein, hermano del gran Antón, en el Conservatorio de Moscou (1876-1881), siendo después uno de los discípulos predilectos del genial Franz Liszt.

A la edad de doce años dió su primer concierto en público, tocando con su madre un concierto a dos pianos. Desde el año de 1882 ha efectuado grandes *tournees* por todas las partes del mundo, obteniendo en todas ellas inmensos éxitos. De 1901 a 1907 ha sido profesor en la clase de virtuosidad en el Conservatorio de Viena. El emperador Francisco José, que profesaba a Saüer gran estimación, fundó una Universidad Musical, encargándole de su dirección, y poco después le concedió el título de *Ritter von Acheried*.

Obligado por los ruegos de sus admiradores y a instancias de sus entusiastas amigos, dejó la enseñanza oficial, consagrándose desde entonces por completo a los conciertos que le ofrecen de todas partes y recorriendo en triunfo el mundo entero. Aclamado por las multitudes, mimado por los reyes, condecorado por los gobiernos (de España posee la encomienda de Isabel la Católica, la de Alfonso XII y un retrato con autógrafo de la reina Doña Victoria Eugenia), es hoy el gran pianista una de las celebridades artísticas contemporáneas.

Emilio Saüer es, además, notable compositor, y entre las varias obras escritas para piano figuran dos conciertos, en *mi menor* y en *do menor*, doce estudios de gran virtuosidad y numerosas piezas sueltas; dos de ellas figuran en este programa.

Este artista ilustre siente pasión por el arte en todas sus manifestaciones, y prueba de ello es la excelente galería de cuadros que posee y en la que figuran las firmas de afamados pintores.

No sólo fué Saüer discípulo de Liszt, sino uno de sus mejores amigos, y encanta oírle contar anécdotas del insigne autor de las *Rapsodias*. Por último, los frecuentes viajes que realiza todavía le dejan tiempo para dar rienda a su bien cortada pluma, habiendo publicado su interesante y curiosa autobiografía, con el título de «Mi mundo».

Tal es, a grandes rasgos, la personalidad artística del pianista insigne que nuevamente honra con su concurso los conciertos de nuestra Sociedad.

Mme. Jorge Sand. La enfermedad avanza lentamente; después de un viaje triunfal por Inglaterra y Escocia, muere en París en plena juventud, dejando ochenta y seis obras originales, casi todas ellas para piano solo.

La sonata en *si bemol menor* es la más popular de sus tres sonatas de piano y quizás de todas sus obras. No es fácil precisar la fecha en que fué escrita. Lo único que se sabe es que Chopín la ejecutó en 1839 delante de Moscheles, y que entonces estaba todavía en manuscrito. La célebre *Marcha fúnebre*, infinitas veces transcrita, arreglada e instrumentada, fué ejecutada en el órgano por Mr. Lefebure en los funerales de Chopín, celebrados en la iglesia de la Magdalena el 30 de Octubre de 1849. Dice Mme. Audley, refiriéndose a esta conmovedora cèremonia: «Nunca podré olvidar la emoción que sentí cuando, al presentarse en la escalinata de la iglesia el cuerpo sin vida del gran poeta del piano, otro poeta del órgano, Mr. Lefebure-Weli, entonó la *Marcha fúnebre* de la Sonata en *si bemol menor*. El auditorio de *élite*, que llenaba la vasta nave, se estremeció de tristeza, y más de una lágrima vi asomarse a los ojos de los que venían a despedirse para siempre de Chopín».

Véase lo que dice Schumann hablando de esta Sonata.

«La obra tiene cinco bemoles en la clave. Está, pues, escrita en un tono que no puede ciertamente enorgullecerse de su popularidad. Después de un exordio suficientemente chopinesco, sigue una de esas páginas tempestuosas que tanto agradan al pianista polaco; este pasaje precisa oírlo muchas veces y bien tocado. La primera parte de la obra conduce a un canto hermoso de sabor italiano. Sabiendo la amistad íntima que mantuvieron Chopín y Bellini, se explican estos asomos de influencia artística del uno sobre el otro. El carácter de la música es, claro está, el íntimo, el fantástico, el romántico, del espíritu de Chopín.

«Al *Scherzo*, que no es *Scherzo* mas que por el nombre, como

sucede con muchos de los de Beethoven, sigue, más melancólica todavía, una llamada *Marcha fúnebre*, que tiene mucho de desgarradora. En su lugar, un *Adagio*—en *re bemol*, por ejemplo—hubiera producido mucho mejor efecto. Porque lo que se nos sirve después con el título de *Final*, parece mas bien una genialidad del compositor. Y, sin embargo, es preciso confesar que también este tiempo, exento de melodía y de pasión, nos interesa y nos obliga a escuchar hasta el último acorde sin exhalar una queja, pero sin acordarnos tampoco de formular un elogio.

«La Sonata acaba como empezó: enigmáticamente. Parece la sonrisa burlona de una esfinge.»

ADVERTENCIA

El concierto siguiente (núm. 70) se celebrará el día 4 de Marzo a las siete de la tarde.

LEOPOLDO GODOWSKY

(RECITAL DE PIANO)

IMP. BESCARRA
PAMPLONA

SOCIEDAD FILARMÓNICA DE PAMPLONA

Año VI.--1925-26

Concierto VIII (69.º de la Sociedad)

EMILIO SAÜER

(RECITAL DE PIANO)

El concierto se celebrará en el Teatro
Gayarre el día 22 de Febrero de 1926
:-: a las siete de la tarde. :-:

Piano BECHSTEIN de la Sociedad.

PROGRAMA

PRIMERA PARTE

- PRELUDIO Y FUGA en re mayor Bach—d' Albert.
*RONDÓ a capriccio, en sol mayor. Op. 129. Beethoven.
*PRELUDIO en si bemol mayor. Op. 104, n.º 1. Mendelssohn.
*NOCTURNO. Op. 23, n.º 4 Schumann.
*TOCCATA. Op. 7 Schumann.

SEGUNDA PARTE

- *SONATA en si bemol menor. Op. 35 Chopin.
I. Grave.—Doppio movimento.
II. Scherzo.
III. Marcha fúnebre.
IV. Presto.

TERCERA PARTE

- *MURMULLOS DEL VIENTO (Estudio de concierto n.º 3) Saüer.
*CAJA DE MÚSICA Saüer.
*POLKA DE CONCIERTO Saüer.
SUEÑO DE AMOR (nocturno.) Liszt.
*TARANTELA. VENEZIA E NAPOLI. Liszt.

Descansos de 15 minutos.

*Primera audición en la Sociedad.

EMILIO SAÜER

Es Saüer una de las glorias modernas del piano. El conocimiento que tiene del sonido, la elasticidad que sabe darle, son realmente asombrosos; la escala de sus matices ofrece infinitos grados, aun dentro del *fortísimo* que nunca llega a ser ruido confuso, sino sonido armonioso y sujeto a disciplina; los demás aspectos de su mecanismo prodigioso no son menos admirables.

Saüer nació en Hamburgo y fué discípulo de Nicolás Rubinstein, hermano del gran Antón, en el Conservatorio de Moscou, siendo después uno de los discípulos predilectos del genial Franz Liszt.

A la edad de doce años dió su primer concierto en público, tocando con su madre un concierto a dos pianos. Desde el año 1882, ha efectuado grandes *tournées* por todas las partes del mundo, obteniendo en todas ellas inmensos éxitos. De 1901 a 1907 ha sido profesor en la clase de virtuosidad en el Conservatorio de Viena. El Emperador Francisco José, que profesaba a Saüer gran estimación, fundó una Universidad Musical, encargándole de su dirección, y poco después le concedió el título de *Ritter von Achried*.

Obligado por los ruegos de sus admiradores y a instancias de sus entusiastas amigos dejó la enseñanza oficial, consagrándose desde entonces por completo a los conciertos que le ofrecen de todas partes y recorriendo en triunfo el mundo entero. Aclamado por las multitudes, mimado por los Reyes, condecorado por los Gobiernos (de España posee la encomienda de Isabel la Católica, la de Alfonso XII y un retrato con autógrafo de la Reina

Doña Victoria Eugenia), es hoy el gran pianista, una de las celebridades artísticas contemporáneas.

Emilio Saüer es, además, notable compositor, y entre las varias obras escritas para piano, figuran dos conciertos, en *mi menor* y en *do menor*, doce estudios de gran virtuosidad y numerosas piezas sueltas, de las que algunas figuran en este programa.

Este artista ilustre siente pasión por el arte en todas sus manifestaciones y prueba de ello es la excelente galería de cuadros que posee y en la que figuran las firmas de afamados pintores.

No solo fué Saüer discípulo de Liszt, sino uno de sus mejores amigos, y encanta oírle contar anécdotas del insigne autor de las Rapsodias. Por último, los frecuentes viajes que realiza, todavía le dejan tiempo para dar rienda a su bien cortada pluma, habiendo publicado su interesante y curiosa autobiografía, con el título de «Mi Mundo».

Tal es a grandes rasgos la personalidad artística del pianista insigne que por primera vez honra con su concurso los conciertos de nuestra Sociedad.

Frederic Chopin

Nació en 1809 (Varsovia) - † en 1849 (París)

Sonata en si bemol menor. Op. 35

A los diez y ocho años se le admiraba ya como gran pianista. A esa edad se estableció en París, donde permaneció, salvo pasajeros intervalos, hasta su muerte, adquiriendo de día en día fama universal como compositor y como concertista. En 1837 advierte los primeros síntomas de la tuberculosis pulmonar, que le lleva al sepulcro; para atajar el mal pasa una larga temporada en Palma de Mallorca, acompañado de su íntima amiga

PREUS

LOCALITATS	ABONAMENT ALS TRES CONCERTS	DIARI
	PESSETES	PESSETES
SENSE ENTRADES		
Llotges pati.....	80	35
» amfiteatre	70	30
AMB ENTRADA		
Sillons pati i amfiteatre	16'50	7
Circulars pati.....	12	5
Graderia pati	8	3'50
Seti numerat, rengle 1. ^{er}	9'50	4
» » rengles 2. ^{on} a 5.	7	3
ENTRADA GENERAL		1'50

Impostos a càrrec del públic

Despatx d'abonament i diari UNIO MUSICAL ESPANYOLA,
Portal del Angel, 1 i 3.

Dies festius, de 5 a 8 tarda, a l'Administració del Palau de la Música Catalana
Les Entrades generals a la taquilla el dia de cada concert.

R. RIBAS

Rambla dels Estudis, 11 BARCELONA

Pianos "BECHSTEIN" i "BLUTHNER"

Preferits pels grans artistes i els intel·ligents.

Autopianos BLUTHNER-DUCANOLA

perfecció artística, gran sensibilitat, preus econòmics

Pianos alemanys i nacionals desde pessetes 1,500

Ventes al comptat, a terme i lloguer

Palau de la Música Catalana

QUARESMA DE 1925

Tres Concerts d'abonament
per l'il·lustre pianista

EMIL SAUER

DIES

20 de març, a la tarda
22 » a la nit
24 » a la tarda

PROGRAMES

PRIMER CONCERT

20 de març : Nit, a tres quarts de deu

I	
1 SONATA en la major	MOZART
<i>Andante grazioso, Allegretto, Alla turca.</i>	
—	
2 FANTASIA op. 17	SCHUMANN
<i>Allegro fantástico e con passione. Moderato ma enèrgico. Andante sostenuto.</i>	
II	
3 SCHERZO op. 39	} CHOPIN
2 PRELUDIS	
3 ESTUDIS	
III	
4 NENIA op. 18, n.º 3	SGAMBATI
RECULLIMENT DINS EL BOSC (mà es-	} SAUER
querra sola)	
POLKA DE CONCERT (istil Bohemi) 1.ª audició	
—	
5 SONET DE PETRARCA (mi major)	} LISZT
RAPSODIA n.º 12	

PIANO "BECHSTEIN"

SEGON CONCERT

22 de març : Tarda, a les cinc

I	
1 ANDANTE AMB VARIACIONS, fa menor	HAYDN
—	
2 SONATA op. 110	BEETHOVEN
<i>Moderato cantabile, Molto espressivo, Molto allegro, Adagio ma non troppo, Fuga.</i>	
—	
3 AL·LUCINACIONS.	} SCHUMANN
ROMANSA, fa diesi major	
SCHERZO, op. 16, n.º 2	MENDELSSOHN
II	
4 IMPROMPTU, op. 36	} CHOPIN
VALS, op. 64, n.º 2	
NOCTURN, op. 27, n.º 1	
POLONESA, op. 53	
III	
5 SERENATA FRANCESA	} SAUER
CAIXETA DE MÚSICA	
FLAMES DE MAR	
6 EL TILL	SCHUBERT-LISZT
TARANTELA, VENÉCIA I NÀPOLS ...	LISZT

PIANO "BECHSTEIN"

TERCER CONCERT

24 de març : Nit, a tres quarts de deu

I	
1 SONATA op 31, n.º 1	BEETHOVEN
<i>Allegro vivace. Adagio grazioso. Allegretto.</i>	
—	
2 CARNAVAL op. 9	SCHUMANN
II	
3 FANTASIA op. 49	} CHOPIN
ESTUDI	
NOCTURN op. 15, n.º 2	
VALS en mi menor	
III	
4 DANSA ESPANYOLA	GRANADOS
EN ALES DEL CANT	MENDELSSOHN-LISZT
DANSA DELS GNOMS	LISZT
INTERMEDI	} SAUER
ESTUDI DE CONCERT n.º 1	
—	
5 SOMNI D'AMOR	} LISZT
MARXA DE RAKOCZY	

PIANO "BECHSTEIN"